

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ο ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Γύρω τῆς ἀγιοσύνης σου ξαπλώθηκε τὸ μύρο
Καὶ γίνῃ θάλασσα ἢ καρδιὰ κ' ἀγέρας ἢ πνοή σου
Σ' ἓνα ταξεῖδι ἀγύριστο κατὰ τὴ Λευθεριά.
Ἄνδρειᾶς ὄρμην ἀκράτητη τριγύρω σου σκορπᾶς
Καὶ χύνεσαι σὰν ἀστραπὴ καὶ φεύγεις σὰ βορειᾶς,
Ποῦ σκιάζεις καὶ τὸ Χάροντα στῆς μάχης τὴν ἀντάρα,
Ὡ τῶν Ἑλλήνων ὄνειρον, ἰδέα καὶ λαχτάρα!
Κ' ἓνας καημός, ὦ βάσανο, σ' ἐλεύθερους καὶ σκλάβους,
Σὲ σκλάβους ἀλευθέρωτους, σ' ἐλεύθερους ραγιάδες,
Μαρμαρωμένο σὲ θωροῦν, ἄχ ἢ ντροπὴ τους φτάνει
Καὶ ἡ ἀπονία τους μάρμαρο τὴ φλόγα σου νὰ κἀνῃ!
Ὅμως, κανένας βασιλῆς, κανεὶς δὲ μᾶς ὀρίζει
Κι' ἀκόμα ἐσὺ, τὸ μάρμαρο, μᾶς κυβερνᾶς ἀκόμα.
Σὺ εἶσαι ὁ δικός μας βασιλῆς, ἐσὺ ποῦ δὲν πεθαίνεις!
Μιὰ μέρα, ἐσὺ, τὸ μάρμαρο, θὰ γένῃς φλόγα πάλι
Ἡ νὰ μᾶς σβύσῃς βασιλῆᾶ, ἢ νὰ μᾶς ξαναστήσῃς!

Χρῖστος Βαρλέντης

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΡΕΝΑΝ

Θέλωμεν ἀκούσει τὸν χαρμόσυνον φθόγγον τοῦ ἀγγέλματος τούτου: *Ὡ ρεῖοὶ καὶ θυγατέρες!* Ψαλοῦμεν ἡμέραν τινὰ τὸν ὕμνον τῆς ἀδελφικῆς ἐνότητος! Οὐδεὶς δύναται νὰ μετρήσῃ τὸν χρόνον· πλὴν τῶν τριῶν ἐκατονταετηρίδων ἔρρευσαν ἀπὸ τοῦ Ἰωακείμ Φλώρου μέχρι τοῦ Λουθήρου. Εἰς ὀλίγας ἡμέρας δὲν δύναται μία νεκρὰ πίστις νὰ καταστῇ ἀρχὴ ζωῆς, ἢ ἀδυναμία δύναμις, ἢ λύπη χαρὰ. Ἀναμεινόμεν καὶ παρηγορήσωμεν ἐκυτοὺς διὰ τοὺς ἀφορισμοὺς τοῦ παρόντος, ἐλπίζοντες εἰς τὰς εὐλογίας τοῦ μέλλοντος. Δικτηρήσωμεν ἀκριβῶς τὸν ἱερὸν κλάδον, ὅστις θέλει ἀναβλαστήσει. Πολεμήσωμεν ἐκείνους, οἵτινες ἐλπίζουσι ν' ἀντικαταστήσωσι χάριν συμφέροντος τὴν βίαν, τὴν ὀπιὸν ἢ ἀρχαίαν ἰδανικότητος ἐπέβαλλον εἰς τὴν ἀνθρωπότητα. Ὁψόμεθα πενθίμους ἡμέρας· ἀλλ' ὅπως τὸ σεσηπὸς ἄθος χρησιμεύσῃ ὡς σπέρμα ἑτέρου ἄθους, ἀπαιτεῖται ἢ βραδεία καὶ ἥρεμος διάλυσις τῆς χιόνας, ἢ παρατεταμένη ἐπίδρασις εὐεργετικοῦ χειμῶνος. Ἡ θλιψὶς τῆς ἐσπέρας ἐστὶν ἐνέχυρον τῆς πρωϊνῆς χαρᾶς. Ὁ μέγας τρόμος τοῦ πρώτου ἀνθρώπου, τρόμος τοῦ ὁποίου εὐρίσκομεν εἰσέτι τὸ ἔγνος εἰς τὰς ἱερὰς τῶν Ἰνδῶν Βίβλους Vedas, ἦτον ἡ δύσις τοῦ ἡλίου. Ἡρώτα μετ' ἀνησυχίας καθ' ἐκάστην νύκτα μήπως ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς ἐξέλιπε διὰ παντός; Ἡ πείρα καθύλακται ἡμᾶς ἐν τῷ φυσικῷ κόσμῳ· πιστεύσωμεν ἐπίσης ἐν τῷ ἠθικῷ κόσμῳ, ὅτι ὁ ἥλιος δὲν δύει ἢ ὅπως ὠραϊότερος ἀνατείλῃ· εἰς τὸν κόλπον τῆς ἀνθρωπότητος ὑπάρχει πηγὴ θερμότητος, ἥτις δὲν κινδυνεύει νὰ σβεσθῇ, καὶ ἐν μάλιστᾳ ἤθελεν ἀποδειχθῇ, ὅτι ἡ ἀνθρωπότης ὡς ὁ ἥλιος θέλει ψυχρανθῆ ἡμέραν τινὰ, ὑπάρχει τι ὅπερ δὲν θνήσκει, ὅπερ ἐστὶ τὸ ἰδανικόν, αἴτιον ὁρῶμενον, κατανοούμενον, ἀγαπώμενον εἰς οἰονδήποτε σημείου τοῦ ἀχανοῦς ὑπὸ τινος πνεύματος καὶ ὑπὸ τινος καρδίας.

Ν. Κοτσάκης

ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Εἶδες μελετώντας τοὺς φοβεροὺς ἀσκητὰς; ἀπέριψαν τὰ πάντα, τάλμουδ, κοράνια καὶ βίβλους. Οὐδεμίαν παραδέχονται τῶν Βέδα, κατανοοῦντες ὅτι ἡ ἀληθὴς βίβλος διανοίγεται εἰς τὰ βῆθη τοῦ κεραυνοβολούντος οὐρανοῦ. Καὶ ὅτι ἐντὸς τοῦ φεγγόβολου καὶ ἀστεροπληθοῦς οὐρανοῦ εὐρίσκειται τὸ ἀποθιμῶν κείμενον ἐκ καταπλήξεως ἢ ἐξ εὐφροσύνης. Ἐτάζοντες τὸ στεροῦμενον καὶ τέρματος καὶ χρόνου καὶ τόπου, ἀπεροφημένοι ἐκ τῆς φρικώδους θέας τοῦ Θεοῦ, ἐξηγριωμένοι, εὐρίσκονται ἐκεῖ, μόνος ἕκαστος ἐν τῇ εἰδικῇ φρικῇ ἣν ἐξελέξατο ἐν τῷ βῆθει τῆς πυκνῆς σκοτίας καταβάλλοντες πρὸς ἐπίγνωσιν τοῦ ἀγνώστου τὴν αὐτὴν πάντοτε προσπέθειν, ὁ μὲν ἐντὸς πλαιοῦ τάφου τοῦ ὁποίου ὀμοιά-

ζει τὸν νεκρόν, ὁ δὲ μὲ τὴν μορφὴν πένθιμον καθήμενος ἐπὶ ρωγμῆς κεραυνοῦ διανοιγίσης ἐπὶ τεραστίου κορμοῦ αἰωνοβίου κέδρου, ὁ ἄλλος πελιδνός καὶ γυμνός εἰς τὸ ἀνοιγμὰ ἐνὸς βράχου, ἄφρωνι, ἀπαίσιοι τὴν ὄψιν, ἀφίνοντες τὰ ζῶα νὰ πλησιάζουν, καὶ δὲν αἰσθάνονται μείζονα φορτικότητα ὑπὸ τὸ ξανθόν των ἀκτινωτῶν, παρὰ ἀπὸ τὸν μυκηθμὸν τίγρεως καὶ τὴν πτῆσιν πτηνοῦ ἢ ἔρημος, βλέπουσ' αὐτοὺς ἀενάως νὰ συγκεντρῶνται. Οὐδέποτε τὴν ἐλαχίστην ἐκτελοῦσι κίνησιν καὶ οὐδέποτε ἐκπέμπουσιν τὸν ἐλάχιστον στεναγμὸν. Πεινοῦν, διψοῦν; Ὄταν ἀνατέλλῃ διάφλογος ἢ ἠώς, ἀνοίγουν ἀορίστως τὸ στόμα των πρὸς τὴν δρόσον, καὶ τὸ ἐπανακλείουν ἅποτε δταν ἐπέλθῃ τὸ ἄγριον βράδον. Ἄν ὁ διλογισμὸς ἦτο συλληπτός ἐν τῷ βλέμματι, θὰ διεκρινέ τις τὸ κενόν, τὴν αἰωνιότητα, τὸν κόσμον, τὸ αἰνίγμα τὸ καθιστάμενον ἐτι δυσλυτώτερον δταν κανείς ἐπιζητῇ τὴν λύσιν του, νὰ καταπίπτουν ἀπὸ τὰ σκότια μέτωπά των ὅπως ἡ σικὰ ἀπὸ τῶν σμιλάκων· σκέπτονται, οὔτε ζῶντες, οὔτε νεκροί, σκεπτικὰ φαντάσματα, μεταξὺ τοῦ ἀπατηλοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀνεπίκου ζωῆς· τὸ θέρος περᾶ· ἰὸ χεῖμων κενώνει ἐπ' αὐτῶν τὸ κόσκιόν του· ἀλλ' αὐτοὶ τὸ σκοτεινὸν μόνον στερέωμα βλέπουν, καὶ τὰ πλάσματα ταῦτα ἀποκτηνούμενα ὑπὸ τῆς ἰδεολογίας, κατὰ κράθουσαν εἰς τὰ κατὰ βραχὺ τοῦ ἐνευρισμοῦ.

Οὐδεὶς γνωρίζει ποῖα τοῦ ἀπέριου ρεύματα τοὺς ζωογονοῦσι μέχρι τοῦ σημείου ὥστε ν' ἀπολλύηται ἐν ἑαυτοῖς ὁ ἄνθρωπος. Ἡ τερατώδης λαίλαψ τοῖς ὀμιλεῖ ἐντὸς τοῦ σκότους, ὅπως ὁ λειτουργός ὀμιλεῖ πρὸς τὸν κατηγοούμενον, καὶ τὰ εἰδεχθῇ ταῦτα πνεύματα χάνουν τὴν ἀνθρωπότητα· ὁ αἰετός διερχόμενος τοὺς λέγει μὴ λέξι 'ς ταῦτά, καὶ ἅποτε κύνουν νεῦμα πρὸς τὴν καταβίνουσαν ἀστραπὴν· ἐνειροπολοῦν στερεότυποι, σκυθρωποί, κατασκοπεύντες τὸ ἀπρόσιτον. μὲ τὸν ὀρθακμὸν γεμῆτον ἀπὸ τὴν λάμψιν τοῦ ἀστέρος.

Ἀοράτου! Εἶπον ἀοράτου. . . Διατί;

ὑπάρχει, ἀλλ' οὐδεμίαν ἀνθρώπου ἢ ἀγγέλου κραυγὴ, οὐδεμίαν φρικίαν, οὐδεμίαν ἀγάπην, οὐδὲν στόμα, ταπεινόν, εὐκλείθητον ἢ υπερήφανον, δύναται νὰ ψιθυρίσῃ εὐκρινῶς τὸ ῥῆμα τοῦτο! ὑπάρχει! ὑπάρχει! ὑπάρχει! ὑπάρχει περιπαθεῖ!

Τὰ πάντα, αἱ πυραὶ, αἱ λάμψεις, οἱ οὐρανοὶ, ὁ ἀπέραντος μαγνήτης, αἱ ἡμέραι, αἱ νύκτες, τὰ πάντα εἰναι ἀριθμὸς· ἐκεῖνος ἄθροισμα. Πληρότης δι' ἐαυτὸν, εἰναι ἅπειρον διὰ τὸ ἀνθρώπον. Μορφώνει δόγμα καὶ τοποθετεῖ ἐκεῖνον ἐν αὐτῷ! Ὡ ὄνειρον! ἐφευρίσκειν Θεόν! ὑπάρχει! Εὐχαριστήθητε εἰς τὸν κόσμον, τὸ τεκμήριον αὐτό! Πῶς! ἠρησκείας, αὐτὸ ἐπιθυμεῖς νὰ διαμορφώσῃς, σύ, ὁ ἄνθρωπος! Τὸ διανοίγειν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀρκεῖ· τὸ προτιμῶ ἐγώ. Εὐχαριστοῦ ἐν τῷ πιστεύειν εἰς Αὐτόν· εὐχαριστοῦ εἰς τὸ πίνειν, ἔστω καὶ ἠλλοιωμένον τὸ δίχταμον τοῦτο· εὐχαριστοῦ εἰς τὸ λέγειν:— ὑπάρχει, διότι ἡ γυνὴ λικνίζει τὸ παιδάκι μ' ἓνα μυστηριώδες τραγοῦδι· ὑπάρχει, διότι φρικῶς περιέργον τὸ πνεῦμα·

ὑπάρχει, διότι θέλω ὑψηλὰ τὸ μέτωπον· διότι κύριος ποῦ δὲν εἶναι αὐτός, μὲ ταπεινοί, καὶ δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ ὑπάρχειν· ὑπάρχει, διότι ὁ Κεῖσαρ τρέμει ἐνώπιον τῆς Πάτμου· ὑπάρχει, διότι αὐτὸν αἰσθάνομαι ὑπὸ τὰς λέξεις ταύτας: Ἰδεῶδες, Ἀπόλυτον, Καθῆκον, Λόγος, Ἐπιστήμη· ὑπάρχει διότι εἰς τὰ σφάλματά μου εἶναι ἀναγκαῖα ἢ μακροθυμία· οὐ, διότι χρειάζεται ἡμέρα αἰθρία ἐπὶ τῆς βαθείας νυκτὸς μου!

Ἡ σκέψις ἀνερχομένη πρὸς αὐτὸν, καθίσταται γιγάντιος. Ἄνθρωπε, εὐχαριστοῦ εἰς τὴν ἀσβεστον ταύτην διψήν· ἀλλὰ μὴ κατευθύνῃς πρὸς τὸν Θεὸν τὴν ἰδιότητα, ἣν ἔχεις τοῦ ἐφευρίσκειν τρόπον καὶ ἀμαρτίαν, τοὺς ἐκφρονας κατηγισμούς σου, τὰ κοράνια σου, τὰς γραμματικὰς σου, καὶ τὸ ἀπαίσιον σου μηχανημα δι' οὐ κατεργάζεσαι χιμαίρας. Ζῆθι, καὶ ἀπάρτιζον ἐκ ζωῆς τὴν ἡμέραν σου· ἀγάπα, καὶ σύνθεται ἐξ ἔρωτος τὸν ὕπνον σου. Βλέπε ὑπερθεν σεαυτοῦ τὸ λαμπρὸν στερέωμα· ἀνεύρισκε ἐν σεαυτῷ τὸν βαθὺν ἐκεῖνον οὐρανὸν τὸν ὅποιον ὀνομάζον ψυχῇ· εἰς τὴν ἄβυσσον ταύτην, εἰς τὸ ζενίθ, διαλάμπει μία φλόξ. Κέντρον φωτὸς ἀπρόσιτον εὐρίσκειται ἐκεῖ. Ἐκτὸς σοῦ καθὼς κ' ἐντὸς σου λάμπει αὕτη καὶ ἑλαμψεν· ἐκεῖ κάτω, εἰς τὰ ἔγκατα, ὑπεράνω τοῦ βράθρου.

Ἡ διαρκῶς νεάζουσα αὕτη λάμψις, ἢ ἀενάως εὐνους, ποτὲ δὲν διακόπτεται καὶ ποτὲ δὲν ὠχρεῖ· ἀναθρώσκει ἐκ τοῦ ἐρέθους, ἀπαστρέπτει ἐπὶ τῶν κορυφῶν· τὸ μῖσος συντίθεναι ἐκ σκότους, ἢ σικὰ ἐξ ὄργης! Καὶ παράγει τὸ ἐξάσιον τοῦτο: κατὰ κράθ. Δὲν θὰ τὴν σβέσης, ἐὰν τὴν βλασφημήσῃς· αὕτη ἐνέπνεε τὸν Ὁρφέα, αὕτη ἰέρηκε τὸν Ἑρμῆν· ἀποτελεῖ τὸ ἀκατάβλητον καὶ ἤρεμον θαῦμα· τὸ πτηνὸν τὴν ἔχει 'ς τὴ φωλήα του καὶ στοὺς κλώνους του τὸ δένδρον· ὅλα τὴν κατέχουν καὶ κἀνὲν δὲν εἰμπορεῖ νὰ τὴν κρατήσῃ· παρουσιάζεται ἀκίνητος εἰς τὸν αἰώνιον πόθον, καὶ διαρκῶς παλινδρομεῖ καὶ ἀενάως προσφέρει ἐκυτὴν· εἶναι ἡ διανεμούσα συγγνώμης πελωρία καὶ ἀπλή ἐνάργεια, εἶναι τῶν ἀκτίων ἢ πλήμμυρα, ἢ διχχομένη εἰς ἀστέρας ἐν τῷ οὐρανῷ, κ' ἐν τοῖς ἀγροῖς εἰς ῥόδα. Καὶ ἰδῶ, κ' ἐκεῖ, παιταχοῦ, ἐπάνω, κάτω ἀενάως, χθές, σήμερον, αὔριον, αὐτοστιγμεί, ἐπονεῖρως, ἐν τῇ μυρμηκιάσει τῶν λάμψεων καὶ τῶν φωνῶν, ἐφ' ἀπάντων συγχρόνως τῶν ὀριζόντων τῆς ἀβύσσου, ἐπὶ τοῦ κυανοῦ στερεώματος, ἐπὶ τοῦ ἀκορέστου ἐρέθους, ἐπὶ τοῦ πλάσματος, ὁ ἀπέραντος κατακλυσμὸς τῆς ζωῆς! Εἶναι ἡ ἀποθάμβωσις ἐν τῇ ὀπιῳ τὸ βλέμμα μεγεθύνεται. Ἐκ τῆς ἀναφλογώσεως δὲ ταύτης γενᾶται τὸ ἀληθές, τὸ καλόν, τὸ δίκαιον· λάμπει μυστηριώδες ἐντὸς στροβίλου ἀστέρων· αἱ ἀγλύες, αἱ σκιερότητες, αἱ θεομηνίαι, αἱ καταστροφαὶ διαλύονται ἐντὸς τῆς ἀπροσμετρήτου θερμότητός της, καὶ τὰ πάντα διαλύονται εἰς ἰκμάδα, εἰς χαρὰν, εἰς δόξαν, εἰς ἔρωτα· ἂν ὑπάρχουν καρδίαι ἰσχυραὶ, ἂν ὑπάρχουν ψυχὴ στερραὶ, τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ χειμάρρου τῶν πνοῶν καὶ τῶν σπερμάτων τὰ ὅποια πίπτουν εἰς κύματα, ἀναβλύζον, ῥεῖον, καί, πανταχοῦθεν, ἐξερεῖγονται ἐκ τοῦ ζωντανῶ

τούτου πυρὸς τοῦ διακεχυμένου ἐπὶ τῶν κεφαλῶν μας. ὑπάρχει! ὑπάρχει! Πρόσβλεψον, ψυχὴ. Ἐχει τὸ ἰδίον του ἡλιοστάσιον, τὴν συνειδήσιν· ἔχει τὸν ἄξονά του, τὴν δικαιοσύνην· ἔχει τὴν ἰσημερίαν του, εἶναι ἢ ἰσότης· ἔχει τὴν ἀπέραντον ἠά του, εἶναι ἢ ἐλευθερία. Ἡ ἀκτίς του χρυσιάζει ἐν ἡμῖν ὅ,τι ἡ ψυχὴ μας φαντάζεται. ὑπάρχει! ὑπάρχει! ὑπάρχει! ἀτελευτήτως, ἀνάργως, ἀνεκλείπτως, ἀνεσπέρως, ἀενάως, αὐπνως.

Παραϊτήσου, γεωσκώληξ, τῆς δημιουργίας τοῦ ἡλίου.
(Μετάφρ) **Ἡλ. Οἰκονομόπουλος.**

Ἡ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Ἡ φιλοσοφία καθίρει καὶ ἀνυψοῖ τὴν θρησκείαν. Ἡ φιλοσοφία μετριάζουσα τὴν φύσει πρὸς τὴν μονομέρειαν, πρὸς τὴν ἄγαν πρακτικότητα καὶ βαναυσουργίαν κλίνουσαν ἐπιστήμην παρέχει αὐτῇ πτέρυγας πρὸς πτήσιν. Ἡ φιλοσοφία χορηγεῖ τῇ πολιτείᾳ κόσμον μὲν καὶ ζωῆς χάριν ἐν εἰρήνῃ. δύναμις δὲ μεγαλοεργὸν ἐν πολέμοις. Ἡ φιλοσοφία καθίστησι τὸν οἶκον παιδαγωγικὸν φυτῶρον τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἐξευγενισμὸν καὶ τὴν τελείωσιν τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ φιλοσοφία ἀναπαύει τὴν ἀνάγκην τῆς πνευματικῆς τοῦ ἀνθρώπου φύσεως, δι' ἣς ἀκατασχέτως φέρεται πρὸς γνῶσιν τῶν ἐσχάτων λόγων, τῆς ὑπάρξεως ἑαυτοῦ τε καὶ τῶν περιστοιχιζόντων αὐτὸν ἀπέπειρον κόσμων.

Ἐξ αὐτῆς δύναται νὰ προσδοκῇ καὶ ἡ ἡμετέρη κοινωνία ἀγαθόν τι. Ἡ θεραπεία τῆς φιλοσοφίας ἐπιβάλλεται ἡμῖν τοῖς Ἴλλησιν οὐ μόνον ὑπὸ τῶν παραδόσεων τῆς ἡμετέρας φυλῆς ὡς ὁ οὐσιώδης αὐτῆς χαρακτήρ, οὐ μόνον, διότι εἶνε ὁ πολυτιμότερος ἡμῶν ἐθνικός θησαυρός, ἀλλὰ καὶ διότι, ὡς ἡ τοῦ ἡμετέρου ἐθνους ἰστορία διδάσκει, μὴν ἡ ἠθικὴ ἀξία ἐπιζῆ πᾶσι τοῖς ἀνθρωπίνους πράγμασιν. Ἡμεῖς δὲ καταπεπονημένοι ὑπὸ μανιώδους ἀγῶνος ἐπὶ 24 ἡδὴ αἰώνας διαρκούντος· καὶ νῦν ὑπὸ δεινοτέρων ἢ ἄλλοτε ποτε κινδύνων ἐπαπειλούμενοι τότε μόνον δυνάμεθα νὰ ἐπιπλευσώμεν τοῦ ἐπιχειμένου κατακλυσμοῦ, δταν λάβωμεν παρὰ τῆς φιλοσοφίας ὡς ὁ Ὀδυσσεὺς παρὰ τῆς Λευκοθέας «κρήδεμον ὑπὸ στέρνοιο ταῦσαι ἀμβροτον» τὴν ἠθικὴν ἀξίαν· δταν δειξώμεν ὅτι πρὸς τὸν τῆς ἀνθρωπότητος προβλεψάμενον εἶμεθα καὶ ἡμεῖς ἀπαραίτητον στοιχείον. Ταύτην δὲ τὴν ἠθικὴν ἀξίαν διὰ τῆς φιλοσοφίας, καὶ διὰ μόνης αὐτῆς δυνάμεθα νὰ προσκτησώμεθα.

Μὴ προσέχετε, φίλοι μου, πρὸς ἐκείνους, οἵτινες τὸν καθ' ἕκαστον ἀνθρώπον καὶ τὰ ἔθνη ὡς ἀνόργανον ὕλην ὑπολαμβάνοντες νομίζουσιν, ὅτι δι' ἐξωτερικῶν προσθηκῶν καὶ ἐπιθεμάτων αὐξοῦνται καὶ ἀνυψοῦνται ταῦτα, ἐνῶ ἀπλή καὶ ὅλας χυδαία παρατήρησις διδάσκει ἡμᾶς ὅτι ὁ ἔμφυχος ὀργανισμὸς ἐσθθεν αὐξεται καὶ τελειοῦται. Μὴδὲ προσέχετε πρὸς τοὺς κραυγάζοντάς καθ' ἕκαστην πλοῦτον, εὐμάρειον βίου, χλιδὴν καὶ παριστῶντας ταῦτα ὡς σκοπὸν τοῦ βίου. Ταῦτα δύναται νὰ ἐπιζητῶσιν οἱ καταπεπονημένοι ὀργανισμοί, οἱ γεγηρακότες λαοί, οἱ ἀναπαύσεως ἀνάγκην ἔχοντες, οἱ θέλοντες νὰ σχηματίσωσι Σουχρικτῶν πολιτείας καὶ οὐχὶ κοινωνίας γενναίας, σφριγῶσαν, ζωὴν εἰς τὰς μελλούσας γενεὰς ὀρεῖλουσαν νὰ ἐνορθαλίσει. Ἄθλος ἡμῖν δὲν πρόκειται νὰ καταστήσωμεν τὴν νέαν Ἑλλάδα Σύβαριν, οὐδὲ Τάραντα, οὐδὲ χρυσὴν Κόρινθον, ἰν' ἀφρονώτερον εἰς τοὺς μελλόντας Μομμίους καὶ Σύλλας παρασκευάσωμεν λά-

Πάο' τὸ μονοπάτι
τὸ στρατι στρατι
πέρα ἐκεῖ στὸ δάσος
κάποιος καρτερεῖ.

Πέρα ἐκεῖ στὸ δάσος
ποῦ μαυρολογᾷ
μὲ τὰ κυπαρίσσια
τὰ πυκνά πυκνά.

Πάο' τὸ μονοπάτι,
τὸ στρατι στρατι,
πέρα ἐκεῖ στὸ δάσος
κάποιος καρτερεῖ

Πέρα ἐκεῖ στὸ δάσος
ποῦ μες στὶς ἰτιές
πνίγονται τὰ ῥόδα,
ρεύουν οἱ μουκιές.

Πάο' τὸ μονοπάτι,
τὸ στρατι στρατι,
πέρα ἐκεῖ στὸ δάσος
κάποιος καρτερεῖ.

Πέτρος Βασιλικός

Χαῖρε νύμφη ἀνύμφευτος (Ἔργον ζωγραφικῆς).

φυρα, ἀλλὰ νὰ κατασκευάσωμεν αὐτὴν εὐγενῆ ζύμην τῆς ἀνθρωπότητας, πολῦτιμον τοῦ μεγαλοπρεποῦς οικοδομη- ματος τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ λίθιν, ὃν οἱ ἀρχιτέ- κτορες νὰ μὴ δύνωνται ν' ἀποδοκιμάσωσι. Δὲν ἐστερεῖτο πλοῦτου τὸ ἄλλοτε τροπικοφόρον ἔθνος τῶν Γάλλων κατὰ τὸ 1870, ἀλλὰ κατ' οὐδὲν ἐκώλυσε ὁ ἄφθονος αὐτοῦ πλοῦτος τὴν φοβερὰν ἐκείνην ταπεινῶσιν αὐτοῦ. Δὲν ἐφημιζέτο ἐπὶ πλοῦτῳ τὸ σοφὸν τῶν Γερμανῶν ἔθνος, ἀλλ' ἡ πενία αὐτοῦ κατ' οὐδὲν ἐκώλυσε νὰ κατορθώσῃ τὰ πρωτοφανῆ ἐκείνα ἐν τῇ ἰστορίᾳ μεγαλοουργήματα. Οὐχὶ πλοῦτον, φίλοι μου, οὐχὶ εὐμάθειαν, καὶ σεσηπό- των καὶ ἀψύχων ὀργανισμῶν πρηγορήματα, ἀλλ' ἀξίαν ἡμεῖς ἄς ἐπιδιώκωμεν· διότι αὕτη μόνη εἶνε ἀφθαρτος καὶ ἀθάνατος καὶ τοὺς ἔχοντας ταύτην εἰς τὴν ἀθανα- σίαν παραπέμπει. Ἡμῶν σύμβολον ἔστω τὸ πάτριον. Ἄλλ' ἡμεῖς οὐ διαμεψόμεθα τῆς ἀρετῆς τὴν πλοῦτον· τὸ μὲν γὰρ ἔμπεδον αἶψι, χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτ' ἄλλος ἔχει.

Μαργαρίτης Εὐαγγελίδης.

Καθηγ. τοῦ Πανεπιστημίου.

Ο ΠΑΓΑΝΙΝΗΣ

Εἶναι προσφυῆς καὶ ἔξοχος ἡ ὑπὸ τοῦ Γκαίτε παρο- μοίωσις τῶν μεγάλων ἀνδρῶν μὲ λαμπάδας, αἰτινὲς καίόμεναι καὶ κατατηκόμεναι φωτίζουσι τὸν κόσμον.

Εἶναι ἀκόμη ἀληθές, ὅτι ὅλοι οἱ μεγάλοι ἄνδρες ὑπῆρξαν κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἤττον δυστυχεῖς, παρα- γνωρίζομενοι ἐν τῷ βίῳ αὐτῶν, τιμῶμενοι δὲ πάντοτε

καὶ μετὰ θάνατον. Ἄλλ' ὄχι μόνον τοῦτο. Πρόκειται ἤδη ν' ἀποδείξωμεν διὰ τοῦ παραδείγματος τοῦ Παγα- νίνης, ὅτι καρπὸς τῆς συμφορᾶς, τῶν στερήσεων, τῆς δυστυχίας εἶναι πολλάκις ἡ μεγαλοφυΐα καὶ ἡ δόξα. Τοιαῦτα παραδείγματα ἔχομεν καὶ ἄλλα, ὡς τοῦ Τάσ- σου, ψάλλοντος ἐν φυλακαῖς, τοῦ Δάντου ἐν ἐξορίᾳ, τοῦ Γιλβέρτη ἐν κλίνῃ νοσοκομείου συνθέτοντος τὸ ἀριστοῦρ- γημα του, τὸ κύκνειόν του ἔσμη κλπ.

Ὁ Παγανίνης, ὁ ἀναδειχθεὶς ὁ κορυφαῖος τῶν βιο- λιστῶν, τοῦ ὁποῖου τὴν ἐν τῇ τέχνῃ ἰδιοφυΐαν οὐδεὶς ποτε ὑπερέβαλεν, ὑπέφερε τὰς πικροτέρας στερήσεις κατὰ τὸ καλλιτεχνικὸν αὐτοῦ στάδιον. Καταδιωκόμενος ὑπὸ τῶν πολυαριθμῶν αὐτοῦ δανειστῶν καὶ τοῦ ταλάντου αὐτοῦ ἀμρισθητομένου ὑπὸ φθονερῶν ἀντιπάλων, κα- τήνησε τέλος μίαν ἡμέραν εἰς τὴν ἐσχάτην ἀθλιότητα διότι συλληφθεὶς κατόπιν ἀγωγῆς τῶν δανειστῶν του ἐρρίφθη εἰς τὰς φυλακάς.

Χάρεις ὅμως εἰς τὴν εὐμένειαν τοῦ διευθυντοῦ τῶν φυλακῶν, ἐν αἷς εὕρισκετο ὁ Παγανίνης, τῷ ἐδόθη ἡ ἄδεια νὰ ζητήσῃ ἀπὸ ἑνα γνώριμόν του ὄργανοποιόν ἐν βιολίον, ὅστις καὶ συγκατετέθη νὰ τῷ δανείσῃ ἐν τοιοῦ- τον. Δυστυχῶς τὸ βιολίον, τὸ ὁποῖον ἀπεδόθη εἰς τὸν Παγανίνην εἶχε μίαν καὶ μόνην χορδὴν, τὴν τετάρτην· καὶ ἐν τούτοις διὰ τοῦ ἀτελοῦς ἐκείνου ὄργάνου ὁ Παγα- νίνης συνέθεσε τὰς θαυμασίας ποικιλίας (variations) τῶν Ἀποκρῶν τῆς Βερετίας, τεμάχιον δυσκολώτατον εἰς τὴν ἐκτέλεσιν, τὸ ὁποῖον καὶ οἱ πλέον τέλειοι βιολι- σταὶ δισταίτουσι σήμερον ἀκόμη ν' ἀντιμετωπίσωσιν.

Χ. Χ.

ΤΟ ΣΤΕΦΑΝΙ ΤΗΣ ΝΥΦΗΣ

Δὲν βλέπει ἠνύμφη, σὰ δειλά
στὴν κεφαλὴ τῆς βάνει
τὸ νυφικὸ στεφάνι,
πῶς ἔχει χρώματα διπλᾶ.

— Δένουν τῆς νύφης τὰ
[μαλλιὰ
μὲ κἀτὰσπρα λουλουῖδια
ποῦ κρῦβουν ῥόδινα φιλιὰ
καὶ ζωντανὰ τραγοῦδια.

— Δένουν τῆς νύφης τὰ
[μαλλιὰ
μ' ὀλόμαγρα λουλουῖδια,
ποῦ κρῦβουν ὄχεντρας φι-
[λιά
καὶ νεκρικὰ τραγοῦδια.

Δὲ βλέπει ἡ νύφη σὰ δειλά
στὴν κεφαλὴ τῆς βάνει
τὸ νυφικὸ στεφάνι
πῶς ἔχει χρώματα διπλᾶ.
Στ. Στεφάνου

ΣΤΡΟΦΕΣ

Κᾶτι μοῦπες ἔρα βράδν
κ' ἐχαμήλωσαν τ' ἀστέρια
κ' ὄλα σοῦ ἄπλωσαν τὰ χέρια
καὶ σὲ 'κράζανε' μαζί.

Κᾶτι μοῦπες 'στὸ σκοτάδι
κι' ἔσταξε ἀπὸ τὸ φεγγάρι
στὴ γῆ χάρη περισσὴ
κ' ἐζωντάριψαν οἱ ἦσκιοι
κι' ἀργὰ πρόβαλε ἡ αὐγή.

Κᾶτι μοῦπες κι' ἀπ' τὸν ἥλιο
κάποιο φῶς γύρω μου ἐχύθη,
ποῦ ποτὲ δὲ θὰ σβυστή.

Κᾶτι μοῦπες μέσ' στὸ δάσος
καὶ τ' ἀκούσαν τὰ πουλιὰ
καὶ τὸ εἶπαν στὸν ἀγέρα
κι' ὁ ἀγέρας στὰ κλαριά.

Κι' ἀπὸ τὸν ἀγέρα πάλι
κάθε κῆμα ποῦ κνιάει
τὸ ξανάπε στὸ γιαιλό.—
Στὸν ἀπόκρυφο καιμὸ σου
ὄλα φέγγουνε τριγύρω
κι' ὄλα τραγοῦδανε γύρω,
στὸ σκοπὸ σου τὸ γλυκὸ,
ποῦ ποτὲ δὲ θὰ μπορέσω
στὸ τραγοῦδι μου νὰ βρῶ.

Χρῖστος Βαθλένης.

ΑΛ ΠΟΥΣΚΙΝ

Ἡ ΚΡΗΝΗ ΤΟΥ ΜΠΑΞΕ ΣΑΡΑΪ

Ὁ Γιρέης κάθηται μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλω- μένους εἰς τὸ ἔδαφος ἡ ἐξ ἡλέκτρον καπτοσύριγγ κα- πνίζει ἐν τῷ στόματί του. Ἡρεμία ἐν τῷ παλατίῳ βα- σιλεύει. Οἱ ταπεινοὶ αὐλικοὶ σιωπηλοὶ πλημμυροῦσι περὶ τὸν ἀπειλητικὸν χάνην. Πάντες μετὰ σεβασμίας προσο- χῆς ἀνακαλύπτουσιν ἐπὶ τοῦ συναφρομένου αὐτοῦ με- τώπου σημεῖα λύσεως καὶ θλίψεως. Ὁ μονάρχης ἀγέ- ρωχος νεύει τῇ δεξιᾷ ἀνυπομόπως καὶ πάντες ἀποσύρον- ται μετὰ σεβασμοῦ. Μόνος ἐν τῷ δωματίῳ ἀναπνέει ἐ- λευθεριώτερον, καὶ οἱ τῆς καρδίας του παλμοὶ μετὰ μεί- ζονος ἐνεργείας ἀντανακλῶνται ἐπὶ τοῦ μετώπου του. Οὕτως ὁ κυματώδης κρύσταλλος κόλπου παράγει πιστῶς τὴν εἰκόνα τῶν θελλωδῶν νεφῶν. Τί ἄρα γὰ ἀνακινᾷ ἡ υπερῆφανος ψυχὴ ἐκείνη; Ποῖον σχεδίου ἀπορροφᾷ τὴν σκέψιν τοῦ Γιρέης; Μὴ θέλει νὰ κινήσῃ πρὸς τοὺς Ρώσ- σους πόλεμον, νὰ ἐπιθέσῃ τῇ Πολωνίᾳ νόμους; Μὴ τὸν

καταβιβρώσκει δίψα αίματηρᾶς ἐκδικήσεως; Μὴ ἀνακα- λύπτει ἐν τῷ στρατῷ συνωμοσίαν; Μὴ τέλος τὸν ἀνησυ- χεῖ τὸ μῖσος τῶν λαῶν του, αἱ ἐπιβουλαι τοῦ πανούρη- γου Γενουηνοῦ; Οὐχί; ἤδη εἶνε ἔμπλεος στρατιωτικῆς δόξης. Ἡ ἀνθρωποκτόνος χεὶρ του ἀναπαύεται ἀπὸ τῶν πολεμικῶν μόθων καὶ τὸ πάθος τῶν μαχῶν δὲν φλογί- ζει τὴν διάνοιάν του.

Μὴ ἀνεκάλυψε προδοσίαν ἐν τῷ χαρμεῖῳ του, καὶ τίς, ὀδάλισκη, ἐν δουλείᾳ καὶ μαλθακότητι τραφεῖσα, παρέδω τὴν καρδίαν πρὸς γκιζοῦρ τινὰ;

Οἶχι! αἱ περιδεεῖς γυναῖκες τοῦ Γιρέη δὲν τολμῶσιν οὔτε νὰ σκεφθῶσιν οὔτε ν' ἀποφασίσωσι· καίπερ δὲ κα- τατρυγόμεναι ὑπὸ ζοφερᾶς θλίψεως, δὲν συλλαμβάνουσιν ἰδέαν προδοσίας. Κεκλεισμένοι ἐν εἰρήτῃ, ὑπὸ ἀγρύπνων καὶ ἀνηλεῶν φρουρούμεναι φυλάκων, λάμπουσιν ἐκεῖ ἐν φιληθόνῳ ἡσυχίᾳ. Ὡσπερ ἄνθη ὑπὸ τὰς ὑέλους θερμο- κηπίου.

Δι' αὐτάς αἱ ἡμέραι, οἱ μῆνες, τὰ ἐτη φεύγουσιν ἐν ἄλλεπαλλήλῳ μονοτονίᾳ, καὶ μεθ' ἐαυτῶν ἀγροῦσι βαθ- μῶδον νεότητα καὶ ἔρωτα. Αἱ ἡμέραι παρέρχονται παρ- ὄμοιαι, καὶ αἱ ὥραι φαίνονται βραδείαι. Σχολὴ καὶ ὀ- κνηρία οἰκοῦσι τὸ χαρμεῖον, σπανίως ἡ χαρμονὴ ἐν αὐτῷ ὑπεισέρχεται. Ὄσακις αἱ νέαι ἐγκλειστοὶ παίζουσι φλυα- ροῦσαι ἢ ἐν κομφῶ ὀμίλῳ διερχόμεναι παρὰ τὸ κελάρυ- σμα τῶν ἀναβλυζόντων ὑδάτων, ὑπὸ τὸ φύλλωμα βα- θυσιῶν πλατάνων, πονηρὸς εὐνοῦχος πανταχοῦ τὰς ἀ- κολουθεῖ, δὲν δύνανται νὰ φύγῳσι τὴν ὕψιν του. Τὸ βλέμ- μα του τὸ πᾶν ἐποπτεύει, τὸ οὖς του ἀκούει τὸ πᾶν. Τῇ ἐπιμελείᾳ του ἐχαράχθη κανὼν βίου ἀμετάβλητος. Μόνος τούτου νόμος ἐστὶν ἡ βούλησις τοῦ χάνη, ἣν ἐκ- πληροῖ μεθ' ἧς ἀκριβείας καὶ τὰς τοῦ Κορανοῦ ἐντολάς. Ὁ εὐνοῦχος ἀγνοεῖ τί ἐστὶν ἔρωσ· ὡσπερ στήλη ἀπαθῆς, προσδέχεται ψυχρῶς τὰ σκώμματα, τὴν ὀργήν, τὰς λι- ποψυχίας, τὰς ὕβρεις, ἀναιδούς ἀσελγείας, τὴν περιφρό- σησιν, τὰς ἱκεσίας, τὰ χαῦνα ὄμματα, τοὺς θρηνώδεις τεναγμούς, τὰ ἐπιφροα παρὰ πονα. Οὗτος καλῶς γι- νώσκει τὸ γυναικεῖον ἰδίωμα, ποία ἡ δολιότης τῶν ἐν ἐλευθερίᾳ καὶ περιορισμῶ, οὔτε τὰ τρυφερὰ βλέμματα, οὔτε αἱ σιγηλαὶ λαιδωρίαί, οὔτε τὰ δάκρυα ἐν αὐτῷ ἰσ- χύουσιν. Οὗτος δὲν τὰ πιστεύει. Ὄταν αἱ ὄραϊαι αἰχ- μάλωτοι, λύουσιν τὴν μακρὰν κόμην εἰς τὸν ἀνεμον, πορεύονται κατὰ τὸν καύσωνα τοῦ θέρους ἐν τῷ ρυακίῳ νὰ λουσθῶσι καὶ ἐπὶ τῶν ροδίνων μελῶν χέουσι τὸ ἀρ- γυροῦν τῶν ὑδάτῳ, ὁ εὐνοῦχος, αἰώνιος τῶν πράξεων τῶν μάρτυς, φρουρεῖ περὶ τὸ λουτρόν.

Παρατηρεῖ ἄνευ συγκινήσεως τὰ ἐκλεκτὰ ἐκείνα γυ- μνά σώματα. Ὄταν ἡ νύξ ἀπλόνει τὸν μαῦρον μανδύαν τῆς, ὁ εὐνοῦχος ἀνοίγει εὐπειθῆ θύραν καὶ κούφῳ βήματι βαίνει ἐπὶ τῶν ἀπαλῶν ταπήτων, κρύφα δὲ καὶ ἀσφρη- τεῖ ἔρπει ἀπὸ κλίνης εἰς κλίνην, ἀγόμενος ἐξ ἀδιακόπου φόβου παρατηρεῖ τὰς ὄραϊας κοιμημένας, καὶ ἀκροᾷται τὸν νυκτερινὸν αὐτῶν ψίθυρον· σημειοῖ τοὺς στεναγμούς, τὴν πνοήν, τὴν ἐλαχίστην κίνησιν· ἐκ παντός συλλέγει, καὶ ἀλλοίμονον εἰς ἐκείνην, ἣτις ἐνεπιστεύθη τῇ ἀγαθῇ

φίλη ἀχαλίνωτον καὶ ἀπερίσκεπτον ἐπιθυμίαν.

Τίς λοιπὸν εἶνε ἡ αἰτία τῆς ὀργῆς τοῦ Γιρέη; Ἡ καπνοσύριγγ' ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ ἐσθέσθη, ὁ δὲ ὑπηρέτης ἀκίνητος ἐπὶ τῆς φλοιᾶς, ἀναμένει τὰς διαταγὰς τοῦ δεσπότου τοῦ βίᾳ τολμῶν ν' ἀναπνεύσῃ· ὁ δυναστεύων ὀρθοῦται περιεσκεμμένος, ἀνοίγεται ἡ θύρα πρὸ αὐτοῦ. Σιωπηρὸς προβαίνει εἰς τὴν διαμονὴν τῶν γυναικῶν, ἄλλοτε τοσοῦτ' προσφιλῶν αὐτῶν. Αὐταὶ ἀναμένουσαι τὸν Χάνην, κάθονται κατὰ διαφορῶν ὀμίλων περὶ τινὰ κελαρῦζουσιν κρήνην. Μετὰ παιδικῆς εὐφροσύνης θεῶνται τοὺς ἰχθῦς ὀλισθαίνοντας ἐπὶ τοῦ ὑγροῦ ἐκείνου κατόπτρου καὶ εἰς τὸν βυθὸν προσπελάζοντας τῆς ἐκ μαρμαρίου λεκάνης.

Τινὲς αὐτῶν εὐχαριστοῦνται ρίπτουσαι τὰ χρυσᾶ των ἐνώτια. Ἐν τούτοις αἱ παιδίσκai περιφέρουσιν εὐώδη ἄνθη, εἶτα δὲ ἄδουσιν ἠχηρὸν καὶ εὐφρόσυνον ᾄσμα.

I

Τοῖς ἀνθρώποις χορηγεῖ ὁ οὐρανὸς τὴν θεραπείαν τῶν πόνων καὶ δακρύων· μακάριος ὁ φακίρ, ὁ βλέπων τὴν Μέκκαν κατὰ τοὺς θλιβεροὺς τοῦ γήρατός του χρόνους.

II

Εὐδαίμων, ὅστις θνήσκειν, ἐξαγνίζεται ἐπὶ τῶν ἐνδόξων τοῦ Δουάβεως ὀχθῶν· κόρη ἐπουρανια θὰ πετάξῃ ἐνώπιόν του μειδιῶσα ἐξ ἔρωτος. Ἀλλ' εὐδαιμονέστερος ὢ Ζορέμα, ὅστις, μεθῶν ἐκ γαλήνης καὶ μαλθακότητος σὲ θωπεύει, ὡσπερ ῥόδον ἐν τῷ τοῦ χαρμεῖου περιβόλῳ.

Οὕτως ἄδουσιν. Ἀλλὰ ποῦ εἶνε ἡ Ζορέμα, ὁ τοῦ ἔρωτος ἀστήρ, ὁ τοῦ χαρμεῖου μαργαρίτης; Τεθλιμμένη καὶ ὠχρὰ, δὲν ἀκούει τοὺς ἐπαίνους τῆς. Ὡσπερ φοῖνιξ ἐξ ἀνέμων τινασσόμενος, αὐτὴ κλίνει τὴν νεαρὰν κεφαλήν· οὐδὲν πλέον νὰ τῇ ἀρέσκῃ δύναται. Ὁ Γιρέης ἤδη δὲν τὴν ἀγαπᾷ.

Ἀλλὰ τίς ἡ γυνὴ, ἧτις πρὸς σέ, ὦ Ζορέμα, δόναται νὰ συγκριθῆ; Ἡ μέλαινα κόμη περιστέφει τὸ χιονῶδες μέτωπόν σου· οἱ ὀφθαλμοί σου εἰσὶ τῆς ἡμέρας λαμπρότεροι, τῆς νυκτός μαυρότεροι. Τίς φωνὴ δύναται κἀλλίον τῆς ἰδικῆς σου νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν ἀναρρίπισιν τῶν φλογερῶν παθῶν; Τίς ἀσπασμὸς τρυφερώτερος καὶ ζωηρότερος τῶν θωπειῶν σου; Πῶς ποτε καρδιά, τῆς εἰκόνας σου μεστή, δύναται ὑπὲρ ἀλλῆς νὰ πάλλῃ; Καὶ ὅμως ὁ ψυχρὸς καὶ ἄγριος Γιρέης ἀπαξιοῖ τὰς θωπειὰς σου καὶ τὰς κρυερὰς ὥρας τῆς νυκτός ἐν θλίψει καὶ μονῶσει κατατρίβει, ἀφ' ὅτου ἡγεμονίς ἐκ Πολωνίας ἐν τῷ χαρμεῖῳ του οἰκεῖ.

Ἀπὸ μικροῦ ἡ νεαρὰ Μαρία ζῆ ὑπὸ κλίμα ξένον· πρὸ μικροῦ ἀπήχθη ἐκ τῆς οἰκογενείας τῆς, παρὰ πατρὶ φιλοστόργῳ, ὅστις τὴν ἐκάλεε δοξάν του καὶ παρηγορίαν.

Νόμος τῶν ἠτο ἡ παιδικὴ τῆς θέλῃσις· μία φροντισ μόνη τὸν κατεῖχεν· ἐπεθύμει ἡ τύχη τῆς φιλότατης θυγατρὸς του νὰ ῆ λαμπρά, ὡσπερ ἡμέρα ἔαρος, οὐδὲ ἡ ἐλαφροτάτη θλίψις νὰ ταραξῇ τὸ στήθος τῆς, καὶ νυμφευθεῖσα, ν' ἀναμνησκηται μετ' ἀγαλλιᾶσεως τοῦ χρό-

νου τῆς νεότητος, τὰς τερπνάς καὶ εὐαρέστους ὥρας, αἵτινες διελύοντο ὡσπερ κοῦφρον ὄνειρον. Τὰ πάντα ἐπ' αὐτῆς ἤγειρον θαυμασμόν· ἡ εὐγενὴς φύσις, αἱ ζωηραί, μετὰ χάριτος κινήσεις, οἱ κυανοὶ τῆς ὀφθαλμοί. Πρὸς τοὺς δώροις τῆς φύσεως ἠγοῦντο τὰ τῆς τέχνης, κατέθελγε τὰ οἰκογενειακὰ γέυματα διὰ τῶν μελωδικῶν τόνων τῆς ἄρπας. Πολλοὶ ἰσχυροὶ καὶ πλούσιοι ἐπεζήτου τὴν χειρὰ τῆς, καὶ πολλοὶ νέοι περιδείσει ἀπέπνεον δι' αὐτὴν μυστικὸν ἔρωτα. Ἀλλ' ἡ παρθένος γαλήνιος καὶ ἀγνή, ἠγνῶσι ἐτι τὰ πάθη καὶ ἐν τῷ πύργῳ τοῦ πατρός τῆς ἠνάλισκε τὰς ὥρας τῆς σχολῆς παιζούσα μετὰ τῶν προσφιλῶν τῆς συντρόφων.

Δὲν διήρκεσε πολὺ ἡ εὐτυχία ἐκείνη. Ὀρδὴ ταρτάρων διεχύθη κατὰ τὴν Πολωνίαν μεθ' ὀρυγῆς χειμάρρου· τὰ πεδία ἐπιτρέχοντος ἢ πυρκαϊᾶς, τὸν θερισμὸν νεομμένης. Τὰ ἄνθηρὰ περίχωρα, δηωθέντα, μετατρέπονται εἰς ἐρημον, παύουσιν οἱ ἀθῶοι περίπατοι καὶ τὰ παίγνια, ἐξαφανίζονται τὰ χωρία. Ὁ μεγαλοπρεπῆς πύργος ἠρημώθη· εἶνε κενὸν καὶ ἄφωνον τὸ δωματίον τῆς Μαρίας. Ἐν τῷ ναῖσκῳ τοῦ παλατίου, ἔνθα κατὰ μακρὰν σειρὰν ἀναπαύονται τὰ ψυχρὰ τῶν προγόνων λείψανα, στέμματα καὶ στεφάνους περιβεβλημένα, ἤδη νέος ἀνεγείρεται τάφος. Ὁ πατὴρ ἀπέθανεν, ἠχηλωτίσθη ἡ θυγάτηρ· τὸν πύργον κατέχει ξένος πλεονέκτης, καὶ διὰ τυραννικῆς φορολογίας πιέζει τοὺς δυστυχεῖς ἐνοίκους τοῦ χωρίου. Προσδέχεται ἡ αὐλὴ τοῦ Μπαξέ-Σεράι νεαρὰν ἡγεμονίδα· ἀλλ' ἡ ὠραία ἀναλίσκεται ἐν στεναγμοῖς καὶ θρήνοις, οὐδὲ νὰ προσοικειωθῆ δύναται τῇ καθερίζει, ὕφ' ἣν ὑπήχθη. Ὁ ἀπελπισμὸς τῆς, τὰ δάκρυα, οἱ στεναγμοί, ταρασσουσι τὸν βραχὺν ὕπνον τῆς. Χάνει ὅστις τὸ πᾶν πράττει, ὅπως πράυνη χάριν αὐτῆς τὴν αὐστηρότητα τῶν τοῦ χαρμεῖου νόμων. Αὐτὴ εἰσέρχεται εἰς τὸ λουτρόν ἄνευ οὐδενὸς ἄλλου ἐπόπτου ἢ μιᾶς δούλης. Ὁ ἀπεχθὴς τῶν ὀδαισκῶν φύλαξ δὲν εἰσδύει παρ' αὐτῇ οὔτε τὴν ἡμέραν οὔτε νύκτωρ δὲν τὴν θέτει ἐπὶ τῆς κλίνης διὰ τῶν ἐκτεθλυμένων χειρῶν του, οὐδὲ τολμᾷ νὰ τὴν ἀτενίσῃ, Αὐτὸς ὁ ἡγεμὸν δὲν τολμᾷ νὰ ταραξῇ τὴν ἡσυχίαν τῆς αἰχμαλώτου παρθένου· τῆς ἐπέτρψε νὰ διαγῇ μόνη ἐν τῷ ἀκροτάτῳ τῶν ἀνακτόρων μερίσματι, καὶ θὰ ἔλεγέ τις, ὅτι ἐν τῇ μυστηριώδει ἐκείνη μονῇ ἐμφωλεύει οὐχὶ θνητόν τι ὄν. Ἐκεῖ ἄσβεστος καίει λαμπὰς πρὸ τῆς εἰκόνας τῆς θεομήτορος· ἐκεῖ ἡ ἐλπίς, τελευταῖον τῶν τεθλιμμένων κραταίωμα, διαμένει μετὰ πίστεως καὶ ταπεινοφροσύνης, ἐκεῖ ἡ ἀτυχῆς κόρη πρέφεται ἐκ τῶν ἀναμνήσεων τῆς τοσοῦτον ἐγγὺς καὶ προσφιλούς πατρίδος. Παραπονεῖται καὶ καλεῖ τὰς γλυκερὰς συντρόφους τῆς, αἵτινες ἴσως τὴν μακαρίζουσιν.

Ἐνῶ καθ' ἄπαν τὸ ἀνάκτορον ἄρχει ἡ μαλθακότης καὶ ἡ φαυλότης, γωνία τις αὐτοῦ καθίσταται—ὦ μυστήριον τοῦ ἔρωτος! τὸ ἁγιαστήριον τῆς ἀρετῆς καὶ ἀγνόητος. Οὕτω καὶ ἐν τῇ μέθῃ ζωῆς ἀχαλινώτου ἡ καρδιά ἐνίοτε διαμένει καθαρὰ καὶ τηρεῖ ἀθικτόν τὴν ἰσρὰν παρακαταθήκην, τὸ αἶσθημα τῆς θεότητος. . . .

Ἐπέρχεται ἡ νύξ· αἱ τερπναὶ τῆς Τουριδος πεδιᾶ-

δες ἐνδύονται τὸ σκότος· μακρὰν μεταξὺ τῶν ἀκινήτων κλάδων τῆς δάφνης, ἀκούω τὸ ὑποτρέμον τῆς ἀηδόνας ᾄσμα. . . . Ἡ σελήνη ἀνατέλλει ἐπὶ τοῦ ἡρέμου οὐρανοῦ, περικυκλουμένη ὑπὸ χοροῦ ἀστέρων, καὶ χρώματι κυανῶ βάφει τὰς κοιλιάδας, τοὺς λοφίσκους, τὰ ἄλση. Αἱ γυναῖκες, εὐκίνητοι καὶ ἐλαφραὶ ὡσπερ σκιά, διέρχονται τοῦ Μπαξέ-Σεράι τὰς ὁδοὺς, καὶ εἰς τὰς οἰκίας τῶν φίλων μεταβαλνουσιν, ὅπως διέλθωσι τὰς ἀέργους ὥρας τῆς ἐσπέρας

Τὸ ἀνάκτορον σιγᾷ τὸ χαρμίον διατελεῖ βεβουθισμένον ὑπὸ εἰρηνικῶν ὕπνων· οὐδεὶς θόρυβος διακόπτει τὴν νυκτερινὴν ἡσυχίαν. Ὁ πιστὸς καὶ δραστήριος εὐνοῦχος ἐπέελεσε τὴν περιπολίαν του ἐν τῷ ὑπνωτηρίῳ. Ἢδη οὗτος ἀναπαύεται πλὴν ἡ ἀδιᾶλειπτος ἀδημονία διασαλεύει τὴν βραχεϊάν του ἀνάπαυσιν. Ἡ ἀγρίας προδοσίας ὑπόνοια οὐδαμῶς παύεται νὰ τὸν ἀνησυχῇ. Νομίζει ὅτι ἤδη ἀκούει καλπασμόν, ἤδη ἀκούει ψίθυρον, κραυγὴν, ἐκ τῆς ἀκοῆς ἀπατόμενος ἐκπληκτος καὶ ἔντρομος ἐγείρεται καὶ ἀκούει μετὰ φρίκης. . . ἀλλὰ τὸ πᾶν περίξ σιγᾷ καὶ οὐδεὶς ἤχος ἀκούεται ἐγγύς, πλὴν τῶν βρυόντων ὑδάτων ἀναπηδόντων ἀπὸ τῶν μαρμαρίνων των πηδάκων καὶ τοῦ ὕμνου, ὃν ἡ ἀηδὼν ἐν τῷ σκότει ἄδει πρὸς τὸ προσφιλὲς αὐτῆς καὶ ἀχώριστον ῥόδον.

Ἐντείνει τὸ οὖς ὁ εὐνοῦχος, ἀλλ' εἰς μάτην. . . . εἶτα τέλος αὐτῆς ὑποκλείει τὰ βλέφαρα. Ὡ! πόσον τερπναὶ εἶνε τῆς φιληδόνου Ἀνατολῆς αἱ λαμπραὶ νύκτες! ὦ! πόσον διαρρέουσιν ἡδέϊα αἱ ὦραι ἐκεῖναι διὰ τοὺς τοῦ προφήτου λατρευτάς! Ὅποια πολυτέλεια διαλάμπει ἐν ταῖς οἰκίαις των, ἐν τοῖς μαγευτικοῖς κήποις, ἐν τοῖς σιωπηλοῖς καὶ ἀδύτοις χαρμεῖοις, ἔνθα ὑπὸ τὴν διαιαγῆ ἀκτίνα τῆς σελήνης φαίνεται ὅτι τὸ πᾶν ἀποπνέει μυστήριον, σιωπὴν καὶ ἔρωτα!

Αἱ γυναῖκες καθεύδουσιν· μία μόνον ἀγρυπνεῖ· βίβα ἀναπνεύουσα πηδᾷ ἀπὸ τῆς κλίνης· ἀνοίγει μετὰ σπουδῆς τὴν θύραν καὶ βήματι κούφῳ εἰσέρχεται εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός· Ὁ γέρον εὐνοῦχος μένει πρὸ τοῦ κτωφλίου. Εἶναι ἀδυσώπητος καὶ δόλιος· ὁ ὕπνος του εἶνε φαινομενικός. . . ἐκείνη διέρχεται ἐλαφρὰ, ὡσπερ φάσμα.

Διστάζουσα καὶ ἐκπεπληγμένη φθάνει εἰς τινὰ θύραν, στρέφει βραδέως τὴν λαβίδα τοῦ κλειθροῦ· εἰσέρχεται, παρατηρεῖ· πᾶσαν αἴσθησίν τῆς κυριεύει μυστηριώδης τρόμος.

Βλέπει ἐν τῷ δώματι τὴν ἀμαυρὰν λάμψιν λυχνίας, σκευοθήκην ἀσθενῶς φωτιζομένην ἐκ τοῦ φωτός τούτου, μικρὰν εἰκόνα τῆς Παρθένου, καὶ τοῦ Ἐσταυρωμένου· σύμβολον ἱερὸν τῆς εὐσπλαχνίας. . . Ταῦτα ἐγείρουσιν ἐν τῇ ψυχῇ τῆς Χριστιανῆς τὴν ἐνάρετον ἀναμνησιν καὶ ἠδείαν ἠχῶ παρεμφημένων ἡμερῶν. Σταματᾷ πρὸ τῆς κλίνης τῆς ὠραίας Μαρίας. Χρῶμα ὕπνου νεανικοῦ βάφει τὰς παρειὰς ἐκεῖνας, ἔνθα διαλάμπει μελαγχολικὸν μειδίημα, εἰ καὶ φαίνονται ἐπινοπῶν δακρύων ἰχνη. Οὕτω ἐνίοτε ἡ τῆς σελήνης ἀντανάκλασις διαλαμπρύνει ἄνθος ὑπὸ τῆς βροχῆς πεπνιγμένον. Καὶ ἡ Ζορέμα, κλι-

νουσα παρὰ τῇ ἀτυχεῖ ἐφαίνεται ὡς ἄγγελος τῆς Ἑδέμ, κατελθὼν ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπως παρηγορήσῃ τὴν ἀθλίαν τοῦ σεραίου αἰχμαλώτου. Ἡ καρδιά τῆς ἀγωνιώδους, συντρίβεται· τὰ γόνατα αὐτῆς κλονίζονται παρὰ τὴν θέλησιν τῆς ἰκετεῦσι: Εὐσπλαχνίσθητί μοι· μὴ ἀπορρίψῃς τὰς ἰκεσίας μου. . . »

Οἱ λόγοι ἐκεῖνοι, ἡ ταραχὴ, τὸ ἄσθημα ἐξυπνοῦσι τὴν ἡγεμονίδα. Πικρατηρεῖ μετὰ τρόμου γονυπετῆ τὴν νεαρὰν ἄγνωστον· ὄλωσ συγκεχυμένη τὴν ἀνέγειρε λέγουσα: «Τίς εἶσαι; διατί μόνη τὴν ὥραν ταύτην, ὑπὸ τὰ τεῖχη ταῦτα, τί θέλεις; . . »

«—Ζητῶ σέ, σὺ δύνασαι νὰ μοὶ σώσης τὴν ζωὴν, πᾶσά μου ἐλπίς ἀπὸ σοῦ ἐξαρτᾶται. . . Ὑπὴρξα ποτε εὐτυχῆς. . . . Ἔζων ἐν ἀσφαλεῖ καὶ χαρᾷ. . . ἀλλὰ τῶρα ἀπέπτη πᾶσα εὐτυχία μου· ἀποθνήσκω. Ἀκουσὸν με. Μακρὰν ἀπὸ ἐδῶ ἐγενήθη. . . Ἀλλ' αἱ ἀναμνήσεις τῶν πρώτων μου ἑτῶν ἐχραράχθησαν βαθέως ἐν τῇ μνήμῃ μου· ἐνθυμοῦμαι τὰ οὐρανομήκη ὄρη, τὰ χλιαρὰ των ρυάκια, τὰ πυκνὰ δένδρα, νόμους ἀλλοίους, ἄλλοια ἔθιμα, ἀλλ' ἀγνοῶ δι' ὁποίας ἀποφάσεως τῆς μοίρας ἀφῆκα τὴν πατρικὴν στέγην· τὴν θάλασσαν μόνον ἐνθυμοῦμαι καὶ ἄνδρα ἐπὶ ἱστοῦ πλοίου. . . Μέχρι τοῦδε ὁ τρόμος καὶ ἡ ἀθυμία μοὶ ἦσαν ἄγνωστα, ὑπέφερον ἐν εἰρήνῃ ὑπὸ τὴν σκίαν τοῦ χαρμεῖου καὶ τὰς πρώτας τέρψεις τοῦ ἔρωτος ἀνέμενον μεθ' ὑπομονῆς καὶ ἀδημονίας καὶ συγκινήσεως. (Ἐπεταῖ τὸ τέλος)

ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ

I

Ἀλληλοῦσια, τρισάγια τὰ οὐράνια ἠχολογοῦνε.
Ἐχουν στὸν ἐπάνω κόσμῳ πανηγύρι καὶ χαρῆς·
Στοῦ Θεοῦ ἔμπροστά τὸ θρόνον τῶν ἀνδρείων ὀδηγοῦνε,
Χρυσοφτέρου' ἄγγελουδία τῆς ὀλόλαμπρος ψυχῆς.

Κεῖν' ὁ δρόμος τοὺς ὀπαρμένους με λογίων, λογιῶν λου-
[λοῦδια

κι' ὁ ἀγέρας π' ἀναδαίνουν λιθαινοῦ μοσχοβολιά
καὶ μαζῆ με ψαλμοδίε, λευθεριάς ἠχοῦν τραγοῦδια
κεῖν' ἀφάντασθ' κεῖ' πάνω κι' ἄμοιασθ' φεγγοβολιά.

Ἡ ψυχῆς ἔμπροστά στὸν πλαστόν μαζῆ ἐτότες γονατί-
[ζουν.

Ἐπαψαν ἡ ψαλμοδίε, δὲν ἀκούγεται πνοή,
καὶ τὴ Δόξα ποῦ πετιέται 'στὸ Θεὸ δίπλα' ἀτενίζουν,
γιὰ ν' ἀκούσουν ἱστορίες τῆς ἀνδρείας ποῦ θά 'πῆ.

Τῶρα ἡ Δόξα διηγῆται τὴν ἀπόκρυφ' ἱστορία
τῆς ἀνδρείας, ποῦ δὲν ξέρουν ὄλοι τοὺς κάτω στὴ γῆ,
διηγεῖται τοῦ πολέμου κάθε μυστικὴ θυσία
καὶ σὲ κάθε μιὰ ψυχούλα δάφνης στέφανο φορεῖ.

Τὸ στέφανωμα τελειώνει κι' ἀλληλοῦσια ἀντηχοῦνε.
Ξαναρχίζουν τὰ τραγοῦδια, ψαλμοδίε, μουσικῆς,
κι' ἀγκαλιάζονται, φιλιῶνται, με τῆς νιόφερτες ψυχῆς,
Ἡ ψυχῆς ποῦ τὸν ἐπάνω θεῖο κόσμῳ κατοικοῦνε.

Κι' ἡ πατρίδα μαυροφόρα 'στὰ οὐράνια δὲ μιὰν ἄκρη,
 μὲ καρδιόχτυπο τὰ βλέπει, νοιώθει μιὰ παρηγοριά
 Καὶ πρὶν φύγη αὐτὰ φωνάζει.—Δὲν θὰ ἔχῃνα ἓνα δάκρυ,
 Ἄχ, ἂν εἶχα λίγ' ἀκόμα 'στὰν κι' αὐτὰ μου τὰ παιδιὰ!

ΓΥΡΙΣΜΟΣ

2

Στόν τόπο ποῦ δὲν ἔλυσαν ἀκόμα
 τόσα κορμιά κυπαρισσόνια,
 γυρίζουν καὶ πατοῦν δειλὰ στὸ χῶμα,
 ὅσα νύχρ ἀγκάθια σιδερένια.

Τὴ συφορα καθένas θάδρη στρῶμα
 καὶ μαῦρον ὕπνο του τὴν ἔννοια
 καὶ θάχρ πάντα πικραμένο στόμα
 γιὰ τὴ ζωὴ τὴν τιποτένια.

Γυρίζουν καὶ στὸν πόνο τους π' ἀνάθει,
 ὅταν τὴ βροχὴ ποῦ στὸν ἀέρα παύει,
 ὁ φόβος λιγότευει κ' ἡ ἔντροπι.

Σὲ ξένες πόρτες δὲ θενὰ χτυπήσουν·
 Στοῦ χαλασμοῦ τὰ ἐρείπια θὰ ζητήσουν
 παρηγοριά κ' ἐλπίδα καὶ ζωὴ!

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΗΜΑΣΙΑ
 ΤΟΥ ΑΝΑΡΙΑΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

[Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου φύλλου]

Τὴν ἐμφάνισιν τοιοῦτου Ἑρακλέους προκαλεῖ ἡ ἀ-
 ναστήλωσις ἀνδριάντος εἰς τὸν Κολοκοτρώνη, ἵνα δυνήθῃ
 τοιοῦτος ἡγέτης νὰ ἐπιβάλῃ τὴν καρτερίαν εἰς τοὺς συμ-
 πολίτας του, νὰ σταματήσῃ τὰς μεταναστεύσεις, διδά-
 स्कωαὺ αὐτοὺς τὸν τρόπον, δι' οὗ προάγονται τὰ ἔθνη, ν'
 ἀποσκορακίσῃ τὴν πενίαν, νὰ ἐξηγήσῃ τίνα σημαντικὴν
 διδασκαλίαν παρέσχεν ἡμῖν ἡ πρό τινος χρόνου τιμητικὴ
 ἐπίσκεψις τοῦ ἡγεμόνος τοῦ Μαυροβούνιου καὶ τῆς ὑψη-
 λοτάτης συζύγου του, οἵτινες μετὰ θρησκευτικῆς εὐλα-
 θείας ἀκολουθοῦσι τὰ ἔθνη καὶ ἔθιμα τῶν πατέρων των
 θεωροῦσι δὲ ὑποστηρικτέαν τὴν βιομηχανίαν τοῦ τόπου
 των, ὡς ἀρκούσαν εἰς τὰς ἀπλὰς των ἀνάγκας, καὶ ὁ-
 δηγήσῃ τὸ ἔθνος εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας, τῆς εὐμε-
 ρίας καὶ τῆς δόξης.

Ἡ ἐγκριτος ἐρημερίς οἱ «Καιροί» τῆς 13 Φεβρουα-
 ρίου 1901 διερμηνεύουσα τὴν κοινὴν γνώμην, ἐκφράζει
 ἡτιολογημένως τὴν θεομὴν εὐχὴν ὑπὲρ τῆς ἀναγεννή-
 σεως ἐκείνων τῶν ἡθῶν καὶ ἔθιμων, ἅτινα ὁ ἑλληνισμὸς
 διετήρησε μετ' εὐλαθείας ἐπὶ εἴκοσιν ὄλους αἰῶνας, ὑπὸ
 τὴν ἐπίδρασιν φονικῶν κατακτητῶν καὶ ἀλλοφύλων
 κυβερνήσεων, τὰ κειμήλια ταῦτα τοῦ ἀρχαίου αὐτοῦ
 χαρακτῆρος καὶ βίου, ἅτινα σήμερον, μὴ σωφρονούντες,
 ἀπορρίπτομεν, ὡς χυδαῖα βάρβαρα καὶ λόγου ἀνάξια·
 ἐπικαλεῖται δὲ πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν εἰρημένων, τὸν ἀγ-
 γλικὸν λαόν, ὅστις ἔχειται μετὰ στοργῆς τῶν ἑθνικῶν καὶ

ιστορικῶν αὐτοῦ παραδόσεων, ἐμμένων εἰς τὰ ἔθνη καὶ
 ἔθιμά του, πολλάκις μέχρι τοῦ γελίου, ἀντῶν δὲ ἀπὸ
 τούτων ζώπυρα ψυχικῆς εὐρωστίας καὶ ἐθνικῆς ζωῆς,
 καὶ ἀναδεικνύων τὴν ἐμμοῆν εἰς τὰ πάτρια, ἰσχυρότα-
 τον παράγοντα πολιτικῆς ἀκμῆς.

Τοιαύτας ἀρχὰς καὶ ἐγὼ ἀνέκαθεν ὑπεστήριξα, πᾶσα
 δὲ ἀντίρρῃσις περὶ τοῦ ὅτι τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος ἦθη καὶ
 ἔθιμα δὲν εἶνε ἐρικτὸν νὰ ἔχῃσι πρακτικὴν ἀξίαν σῆ-
 μερον, νομίζει ὅτι ἐπαρκῶς ἀποκρούεται διὰ τοῦ παρα-
 δείγματος τοῦ Μαυροβούνιου. Ἐὰν τὸ Μαυροβούνιον
 τηρῇ τὴν ἀξιοπρεπεῖαν ἑσίν του, δὲν πάσχει δὲ ὑπὸ τῆς
 κακοδαίμονιάς ὑφ' ἧς νῦν ἡμεῖς κατατροχόμεθα, τοῦτο
 ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι οὐδέποτε ἔπαυσαν ζῶντες ὡς ἔζων
 οἱ πρόγονοι αὐτῶν. Ἴδου τίς εἶνε ὁ λόγος δι' ὃν ἡ χώρα
 αὐτοῦ εἶνε ἐπαρκῆς εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν κατοίκων τῆς.

Εἶπον ἀνωτέρω καὶ ἐπαναλαμβάνω, ὅτι ἐφ' ὅσον ἡ
 πενία μαστιζοῖ τὴν Ἑλλάδα οὐδὲν ἀγαθὸν εἶνε δυνατὸν
 νὰ προσγίνῃ αὐτῇ, ἅπανσαι δὲ αἱ ἐπισυμβᾶσαι θλιβεραὶ
 περιστάσεις εἰσι συνέπεια τῆς πενίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἴνα ὅμως παύσῃ ἡ κατάσταση αὐτὴ πρέπει νὰ
 παύσωσιν αἱ ὑποχωρήσεις ἀπέναντι τοῦ ἐσωτερικοῦ ἔχ-
 θροῦ, καὶ πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται ρητορικὴ δεινότης ἐπι-
 βολὴ καὶ φιλοπατρία, οἷα ἡ τοῦ Κολοκοτρώνη οἰκονο-
 μολογικὴ σοφία, καὶ προσοδοφόρος καλλιτεχνία, οἷα ἡ
 τοῦ Λαζάρου Σώχου, ἔτι δὲ καὶ κατάργησις τῆς ἐμι-
 σθώσεως τοῦ Πεντελικοῦ μαρμάρου εἰς ἐταιρείας, κηρυσσ-
 ομένου ἀναπαλατριάτου κτήσεως τοῦ δημοσίου ἐπ' ἀ-
 γασθῶ τοῦ τόπου.

Τοιοῦτος εἶνε κατ' ἐμὴν κρίσιν ὁ δικαιολογητικὸς λό-
 γος τῆς ἀναστηλώσεως ἤδη τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Κολο-
 κοτρώνη, φιλοτεχνηθέντος ὑπὸ τοῦ καλλιτέχνου Σώχου.
 Καὶ ἀρκεῖ νὰ ἐνησῶσιν τὴν ιδέαν ταύτην. Ἡ συμπολι-
 τία μας καὶ ἀμέσως θὰ ἀρχίσῃ νέα αἴγλη νὰ κοσμηῇ τὴν
 ἀτιμασθεῖσαν ἄλλοτε ἐνδοξὸν χώραν μας· τοῦτου δὲ τε-
 θέντος, ἡ ιδέα τῆς ἐπιτροπῆς μακρὰν τοῦ νὰ φαίνεται
 ὡς λέγει ὁ κ. Οἰκονόμου, οὐτοπία, θὰ ἀναδειχθῇ τα-
 χέως ὡς σωτήριος, παρουσιάζουσα νέαν ἀνάστασιν τοῦ
 ἑλληνικοῦ ἔθνους κατὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ ἔχθροῦ, ὁμοίαν
 μετὰ τὴν ἀνάστασιν ἣν ἐδημιούργησεν ὁ Κολοκοτρώνης καὶ
 οἱ λοιποὶ ἦρωες καὶ πρόμαχοι τῆς πατρίδος, κατὰ τοῦ
 ἐξωτερικοῦ ἔχθροῦ. Τοῦτου δὲ γενομένου, θὰ ἔλθῃ τὸ
 πλήρωμα τοῦ χρόνου, καθ' ὃ θὰ ἀποτελεσθῇ μέγα Πάν-
 θεον, ἵνα περιλάβῃ πάντας τοὺς ἦρωας τοὺς κατατρο-
 πώσαντας τὸν τε ἐξωτερικὸν ὡς καὶ τὸν ἐσωτερικὸν τῆς
 Ἑλλάδος ἔχθρον, ὅτε καὶ μόνον θὰ κηρυχθῇ ἐπισήμως
 ἡ λήξις τοῦ κατὰ τὸ ἔτος 1821 ἀρξαμένου ὑπὲρ τῆς ἀ-
 νεξαρτησίας τοῦ ἔθνους ἀγῶνος.

Νομίζω, ὅτι τὰ εἰρημένα ἀρκοῦσι καὶ εἰς ἀπάντη-
 σιν τῆς πρὸς με ἀπευθυνθείσης κατὰ τὴν 6 Φεβρουαρίου
 1901 ἀνωνύμου ἐπιστολῆς, πραγματευομένης περὶ τῶν
 γενναίων ὑπερθεματιστῶν τῶν θεωρίων τοῦ δημοτικοῦ
 θεατροῦ, πρὸς τέλεσιν ἐνὸς χοροῦ μετεμρισεμένων, ἐν ᾧ
 ἴρ' ἐτέρου, ὡς λέγει, τίποτε δὲν ἐπράξαμεν ἐξ ὅσων ἐ-
 νετείλαντο οἱ παρασχόντες ἡμῖν ἐλευθέρων τὸ ἔδαφος τοῦ

τόπου ἐν ᾧ ζῶμεν καὶ διασκεδάζομεν, οὐδέποτε δ' ἐπαύ-
 σαμεν λατρεύοντες μόνον τὸ ἀτομικὸν ἡμῶν συμφέρον.

Ἡ ἀνωνύμος αὕτη ἐπιστολὴ ἔχει καὶ πολλὰς ἄλλας
 θεωρίας, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ λάβω ταύτην ὑπ' ὄψει,
 ἀφοῦ ὁ γράψας δὲν ἔκρινε συμφέρον αὐτῶ νά μοι δηλώσῃ
 τὸ ὄνομά του. Τοῦτο μόνον παρατηρῶ, ὅτι διὰ τὴν συν-
 τήρησιν ἐνὸς Κράτους με πολυτελεῖ ὀργανισμὸν ἀπαι-
 τοῦνται πολλαὶ δαπάναι, κατὰ τούτων δὲ δὲν δύναται
 ἄλλως ν' ἀντεπεξέλθῃ ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τῆς χῶ-
 ρας, εἰμὴ διὰ πλουσίας παραγωγῆς.

Κ. Μανιάκης.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΗΤΟ

Ἐσπέρα θέρους ποιητικωτάτη ἡσυχία φύσεως ἀτα-
 λύνουσα τὴν ψυχὴν καὶ καλύπτουσα αὐτὴν με λεπτό-
 τaton νέρος μελαγχολίας. Πνοὴ αὔρας δὲν σείει τὰ φύλ-
 λα τῶν γηραιῶν πλατάνων τῶν ἐγκατεσπαρμένων εἰς τὸ
 πλατύτατον βῆθρον τοῦ χειμάρρου τοῦ διασχίζοντος τὴν
 ὠραίαν κωμόπολιν.

Πρὸς ἀνατολὰς κυανὴ γραμμὴ ὑπεράνω τοῦ πυκνοῦ
 ἐλαϊῶνος φαίνεται προδίδουσα τὴν θάλασσαν. Ἀριστερὰ
 δύο ἀνεμόμυλοι ἀναμένουσι πνοὴν ἀνέμου νὰ κινήσῃ τὰ
 λευκὰ ἱστία των.

Ὁ ἀγριὸς τοῦ χειμῶνος χεῖμαρρος ὁ ὄρητικὸς, ὁ
 συμπαρασύρων ἀνθρώπους, ζῶα, περιουσίας, ἀπλοῦται
 ἡδὴ λευκάζων μαγευτικὸς, ὡς ἐπαρχιακὴ ὁδός, καὶ ἐ-
 στρωμένος πλουσιώτατα διὰ καταλεύκων χαλίκων μυ-
 ρίων σχημάτων.

Κατὰ μῆκος τῆς κοίτης πυκναὶ δένδραν σκιάδες
 προσκλίνουν εἰς τὸ ὑδάτινον ρεῦμα τὸν χειμῶνα οἶονεῖ
 παρακλητικῶς, ἵνα μὴ τὰς παρασύρῃ καὶ τὸ θέρος χορη-
 γοῦσι εὐεργετικὴν καὶ τερψίθυμον σκιάν εἰς τοὺς ὑπὸ τὸν
 ἥλιον περιπατητάς τοῦ χειμάρρου.

Ὁ περιπατητῆς γλυκειὰς θερινῆς ἐσπέρας ἐπιζητεῖ
 ἀσύλληπτόν τι ἐν τῇ φαντασίᾳ καὶ κατὰ τὴν ὠραν τοῦ
 ποιητικοῦ λυκόφωτος, κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς πάλης τοῦ
 φωτὸς πρὸς τὸ σκότος ἡ ψυχὴ ἐπιζητεῖ ἀπέραντον ὀρί-
 ζοντα λογισμῶν.

Εἰς τὴν βίξαν εὐσώμου ἐλαίας νέος τις εἶνε ἐξηπλω-
 μένος νωχελῶς.

Ὡραία κεφαλὴ στηρίζεται διὰ τῆς χειρὸς τοῦ ἐξη-
 πλωμένου νεανίου· ζανθὴ κόμη ἀφθονος στέφει τὸ πλατὺ
 μέτωπόν του.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀπλανεῖς διευθύνονται πρὸς ὠρι-
 σμένον τοῦ ὀρίζοντος σημεῖον.

Τὸ βιβλίον ἔχει ἐκφύγη ἀσυνηθίτως τῶν χειρῶν τοῦ
 παραχωροῦν τὴν θέσιν του εἰς τὸ μέγα βιβλίον τῆς φύ-
 σεως, τὸ ὅποιον μελαγχολικῶς, πλὴν ἀπλήστως ἀναγι-
 νῶσκε ὁ ποιητικὸς νέος.

Ἡ μορφὴ του ἐνίοτε συσπάται εἰς μελαγχολικὸν
 μεϊδίωμα, ἀλλὰ ταχέως πάλιν ἐπανέρχεται εἰς τὴν προ-
 τέραν κατάστασιν.

**

Ἡ κωμόπολις, εἰς ἣν εἶγε ἀποσυρθῆ μακρὰν τῆς τύρ-
 βης τῆς πρωτευούσης διὰ νὰ μελετήσῃ, τῷ προϋζένοι· ἄρ-
 ρητον ἠδονὴν, ἐκεῖ εἰς τὴν ἡρεμον αὐτῆς ζωὴν ἐπανεύ-
 ρισκε τὰς τρυφεράς ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς του ἡλικίας
 καθ' ἣν ἄφροντις ἔτρεχε εἰς τὸ ἀγαπητὸν βῆθρον καὶ
 διεσκεδάζε τὸν χειμῶνα ρίπτων τοὺς λευκοὺς χάλικας
 εἰς τὸ θολὸν ὕδωρ τοῦ χειμάρρου, τὸ δὲ θέρος τρέχων εἰς
 τὴν ζῆρὰν κοίτην τὴν πλουσιῶς ἐγκατεσπαρμένην διὰ
 δαρῶν θαλλουσῶν εἰς ῥόδοχροα ἄνθη, ἅτινα ἐπιμελῶς
 συνέλεγε καὶ ἐξ αὐτῶν κατεσκευάζε πρόχειρον στέφανον,
 μετὰ τὸν ὅποιον ἐπέστρεφε ἀθῶτάτα τὸ ἀβρὸν μέτωπον τῆς
 συντρόφου τοῦ φίλης κορασίδος, ἣν ἐπανεύρισκεν γυναῖκα
 ἤδη καὶ σύζυγον καὶ ἐρυθρία δι' ἐκείνην ἐνθουμούμε-
 νος πάντοτε τοὺς ἀθῶους παιδικούς της λόγους.

«Πᾶω στὸ ποτάμι μετὰ τὸ Νίκο μου, γιὰ νὰ μεῦ
 πλέξῃ ἓνα στεφανάκι».

Ὅλαι αἱ ἀναμνήσεις ἔρχονται ἡ μία μετὰ τὴν ἄλ-
 λην καὶ παρεντίθενται ὡς θαυμασιὰ εἰκῶν πρὸ τῶν ρεμ-
 βωδῶν ὀμμάτων τοῦ νέου.

Ἐνθυμεῖται πῶς ἐντὸς ὀλίγων μόνον ἐτῶν ἡ φαντα-
 στικὴ αὐτῆ σκηνογραφία ἀλλάσσει καὶ αὐτὸς ἀνὴρ ἤδη
 ἔρχεται εἰς τὸν ἀγαπητὸν τοῦ χειμάρρου ὄχι διὰ νὰ δια-
 σκεδάσῃ, ὅπως ἄλλοτε, ἀλλὰ διὰ νὰ μελετήσῃ καὶ φεῦ
 μόνος.

Πρὸς μελέτην ὅμως τόπον καλλίτερον δὲν ἠδύνατο
 νὰ ἐκλέξῃ ἀπὸ τὴν πατρίδα του· ἡ ἡρεμος ζωὴ τῆς κω-
 μοπόλεως τῷ ἐπέτρεπε τακτικὴν καὶ καρποφόρον μελέτην,
 ἥτις θὰ τῷ ἐπρομήθευε τὴν ἐπίζηλον Ἀκαδημαϊκὴν περ-
 γαμνὴν.

Εἶχε ὁ Νίκος σχεδὸν δύο μῆνας εἰς τὴν κωμόπολιν
 καὶ ἐσκέπτετο νὰ διατρίψῃ ἀκόμη ἄλλους τρεῖς διὰ νὰ
 συμπληρώσῃ τὴν μελέτην του.

Ἡ ἱατρικὴ ἐπιστήμη τὸν εἰλκυε καὶ κατέβαλλε κό-
 πους δι' αὐτήν.

Εἰς τὴν κωμόπολιν ἦτο γνωστὸς ὑπὸ τὸ ἐπώνυμον
 ὁ Γιατρὸς καὶ ὅταν διήρχετο διὰ τῶν δρομίσκων αὐτῆς
 ὄλοι τὸν ἐχαιρέτων προσηνῶς.

— Καλησπέρα, Γιατρε.

Συχνάκις κατὰ τὴν διέλευσιν τοῦ ἠνοιγέτου καὶ πα-
 ράθυρόν τι καὶ ἀβρὰ τις κεφαλὴ προέκυπτε νὰ ἴδῃ τὸν
 διερχόμενον Γιανρόν.

Αἱ νεάνιδες πολλάκις ἠρρυθρίων ὑπὸ τὸ ἐπίμονον
 βλέμμά του καὶ πάντοτε μετὰ θαυμασμοῦ ὠμίλου περι-
 αῦτοῦ.

Ὁ Νίκος ἐξηκολούθει νὰ βεμβάζῃ ὑπὸ τὴν γηραιὰν
 ἐλαίαν ὅταν ἀπὸ τῆς γεφύρας τοῦ χειμάρρου προέβαλλον
 τρεῖς νεάνιδες βαδίζουσαι μετὰ μικρὰ ζωνηὰ βήματα ἐπι-
 τοῦ κοίτης, καὶ ζωηρῶς συνομιλοῦσαι. Μόνον ὅταν ἐφθασαν
 πρὸς τὸ μέρος τοῦ Νίκου τὰς ἀνετέληφθαι οὗτος καὶ ἀ-
 φῆκε τὴν νωχελῆ στάσιν του. Ὑπηγέρθη, ἐτίναξε τὴν
 κεφαλὴν καὶ διηυθέτησε τὴν ἐν ἀταξίᾳ κόμην του.

Σὰς ἐπαράξαμε, κύριε Νίκο, εἶπεν ἡ ζωηροτέρα, ἡ

Φανή, φαίνεσθε ἀψησολημένος, διότι βλέπω τὸ βιβλίον σας.

— Καθόλου δεσποινίς; ἤρθρωσεν ὁ νέος τεταραγμένος ἐκ τῆς αἰφνιδίας ταύτης συναντήσεως.

Ἡ ὠραιότης καὶ τῶν τριῶν νεανίδων τὸν ἀπενάρκωσεν. Ἡ καλαισθησία του ἐὼν προσεκαλείτο ἵνα κρίνῃ θὰ εὑρίσκειτο εἰς δυσκολωτάτην θέσιν.

Διὰ μιᾶς ἠγέρθη καὶ ὑπεκλήθη πρὸ τῶν τριῶν κορασίδων.

— Μελαγχολικὸς εἶπτε σήμερα ἐπρόσθετεν ἡ δευτέρα ἡ γαλανόφθαλμος Μαρία, φαίνεται συλλογίζεσθε τὰς ἐξετάσεις σας.

— Μπα, διέκοψεν ἡ ζωηρὰ Φανή, μπορεί νὰ εἶνε καὶ ἐρωτευμένος; ποιὸς ξέρει.

Ἡ τρίτη, ἡ γλυκεῖά Ἀγγελικουῖλα, ἔμεινε σιωπηλή. καὶ ὅταν ἡ Φανὴ εἶπε· «μπορεῖ νᾶναι ἐρωτευμένος» οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς οἱ κάτω νεύοντες ὑψώθησαν ὀλίγον καὶ συνήντησαν τοὺς ἀστράπτοντας ὀφθαλμοὺς τοῦ νέου.

— Ἐλαφρὸν ἐρώτημα ἐρόδιση τὰς παρειάς τῆς καὶ παρευθὺς κατέβησεν τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἀφοῦ τὸ λέτε σεις Φανή ἄς τὸ πιστέψω καὶ ἐγὼ εἶπε ὁ νέος μειδιῶν πονηρῶς.

Τὰ βλέπετε! ἀνέκραξεν ἡ ἀδιόρθωτος Φανή, τὸν πιάσαμε τὸν κύριο Νίκο, εἶνε ἐρωτευμένος, τὸν ἀκούσατε κορίτσια; τὸ ὁμολογεῖ.

Καὶ μὲν αὐτὸ τί; εἶπε, πειραχθεῖσα, ἡ Μαρία διότι συνέλαβε φλογερὸν βλέμμα τοῦ νέου πρὸς τὴν Ἀγγελικουῖλα. Εἶν' ἐλεύθερος ὁ κύριος Νίκος; ἀρετὰ τὸν ἀπασχολήσαμε; πάμε τώρα.

Ναί, πάμε εἶπαν αἱ ἄλλαι καὶ ἀπεχώρησαν βραδέως.

Τρεῖς χάριτες ἐψιθύρισεν ὁ νέος ἀσυνειδήτως; καὶ τὸ βλέμμα του παρηκολούθει τὰς ἀπομακρυνόμενας ὁλονὲν κορασίδιας.

Τὸ ἀκκιστικὸν τῶν κορασίδων βάδιμα ἤρχισε νὰ γίνεταί ἄτακτον· ἡ ἐσπερία αὔρα τὰς ἐξωογόνει, τὰς ἐξήγειρε.

Σχεδὸν ἤρχισαν πηδήματα καὶ κυνηγήματα ἀπ' ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ὡς χρυσαλίδες.

Αἰφνης ἔστησαν· συνωμίλησαν ἐπ' ὀλίγον, ἐφάνη ὅτι ἐσχεδίαζον παιγνίδιον.

Καὶ ὄντως μετ' ὀλίγον ἡ Φανὴ καὶ ἡ Μαρία ἤρχισαν νὰ τρέχουν ἐμπρός, ἐνῶ ἡ Ἀγγελικουῖλα περιέμενε ν' ἀπομακρυνθῶσιν ὀλίγον.

ἤρχισαν τὸ κυνηγητό.

Μετ' ὀλίγον ἤρχισε νὰ τὰς καταδιώκῃ καὶ ἡ Ἀγγελικουῖλα.

Ἐτρεχον ταχύτατα καὶ ὑπὸ τὰ ἐξάλλα πηδήματα των ἐφαίνοντο торνευταὶ κνήμαι, ἄς ἀπεκέλυπτεν ἀφρόνως τὸ ὑπὸ τῆς πορείας ἀνεμιζόμενον φορεμα.

Αἱ προηγούμεναι αἰφνης ἐστράφησαν καὶ ἤρχισαν ἐρχόμεναι πρὸς τὸ μέρος πάλιν τοῦ Νίκου.

Ἡ Νίκος εἶχεν ἀποσυρθεῖ ἐντὸς λόγχης παρακειμένης κατασκοπεύων δι' ἀπλήστου ὀφθαλμοῦ τὸ ὠραῖον θέαμα.

Ἡ Φανὴ καὶ ἡ Μαρία ἐφθασαν καὶ ἐπέρασαν ἐμπροσθεν τῆς λόγχης χωρὶς νὰ ἴδωσι τὸν νέον· ἦσαν καταπόρφυροι ἐκ τοῦ δρόμου.

Εἶγον κατὰ πολὺ αὐξήσῃ τὸ διάστημα τὸ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῆς Ἀγγελικουῖλας.

Παρῆλθον ταχύτατα· ἔβλεπεν ἤδη ὁ Νίκος ἀπὸ τῆς λόγχης καὶ τὴν Ἀγγελικουῖλαν σπεύδουσιν ἐπιπόνως ὄπισθεν τῶν φίλων τῆς.

Ἦτο πλέον ἐρυθρὰ τῶν ἄλλων, καθ' ὃ εὖσαρκος καὶ θρόμβος; ἰδρῶτος διηυλάκουν τὸ ἄβρον πρόσωπόν τῆς.

Ἦδη ἐπλησίασε τὴν λόγχην, ὅτε ὁ πούς τῆς προσέκοψε ἐπὶ τινος γάλικος τὸ κάττυμα τοῦ σανδαλίου τῆς ἀπεσπάσθη καὶ πρὶν ἢ ὁ Νίκος ἀναλογισθῇ καὶ ἡ κορασίς ἐπεσε χαμαὶ πρηνής.

Ἄρξῃ ἀμέσως ὁ Νίκος ἐκ τῆς λόγχης ἀναφώνων· — ὦ δεσποινίς, τί ἀρροσύνη, ἐσπεύδατε τόσο.

Ἡ Ἀγγελικουῖλα τὰ ἔχασε κυριολεκτικῶς. Δὲν τὴν ἔμελλε τόσῳ διὰ τὸ πείσιμον οὐδὲ διὰ τὰς ἐκδαρθείσας χεῖρας τῆς, ἄς προέτεινε πίπτουσα διὰ νὰ προσφυλαχθῇ. ὄσῳ διὰ τὴν αἰφνιδίαν παρουσίαν τοῦ νέου.

Ἦγέρθη τῇ βοηθείᾳ αὐτοῦ καταπόρφυρος καὶ ὄλη αὐτῆς ἡ τραχηλὴ συνηνώθη εἰς ἓν δάκρυ, ὅπερ ἐκύλισεν ἡ ρέμα εἰς τὰς παρειάς τῆς.

— Θὰ ἐκτυπήσατε φαίνεται εἶπεν ὁ Νίκος περιβάλλων αὐτὴν διὰ μειδιάματος.

— ὦ, ὦχι, εἶπεν ἡ κόρη, ὀπισθοχωροῦσα.

Ἄλλ' ὁ νέος τολμηρὸς, εἶχε λάβῃ ἤδη τὰς αἰματωμένας χεῖρας τῆς.

Ἀφῆστέ με ἐψέλλισεν ἀνισταμένη αὐτὴ.

Ὁ νέος ἐξέβαλλε τοῦ θυλακίου του μανδύλιον, δι' οὗ ἐκαθάρισε τὰς χεῖρας τῆς Ἀγγελικουῖλας ὁλονὲν ἀνθισταμένης καὶ ὀπισθοχωρούσης.

— Δὲν εἶνε τίποτε εἶπεν ὁ νέος τελειώσας καὶ σφίγγων τὰς χεῖρας τῆς, καὶ ἐγὼ ἐτρόμαξα.

— Ἀλήθεια ἐτρομάξατε! ἀνεφώνησε ἡ πονηρὰ κορασίς ἀκκιστικῶς.

— Δὲν πιστεῦεις ἠρώτησε διὰ γλυκυτάτου βλέμματος ὁ νέος καὶ αἰφνης ὑψωσε τὴν μίαν αὐτῆς χεῖρα καὶ ἐναπέθηκε θερμὸν φίλημα ἐπ' αὐτῆς, πρὶν δυνηθῇ ἡ κόρη νὰ τὸν ἐμποδίση.

— Ἄ, τί ἐκάματε ἀνέκραξε ταραχθεῖσα καὶ ἀποσπασμένη ἀποτόμως...

— Μὰ Ἀγγελικουῖλα ποῦ εἶσαι; ἠκούσθησαν αἱ φωναὶ τῆς Μαρίας καὶ Φανῆς, αἰτίνες ἐφαίνοντο ἐρχόμεναι πρὸς τὸ μέρος των.

Ἡ Ἀγγελικουῖλα ἔσπευσε πρὸς αὐτάς.

* * *

Ὅταν μετ' ὀλίγον ὁ νέος διήρχετο ἐπιστρέφων οἴκαδε ἀπῆντησε τὰς κορασίδιας, ἀλλ' ἡ Ἀγγελικουῖλα ἔλειπε.

Ἦτο σκότος ὅταν διῆλθε πρὸ αὐτῶν καὶ δὲν τὸν εἶδον· ἀλλ' ἠκούσε καθαρῶς τὴν Μαρίαν ψιθυρίζουσαν ὀργίλως πρὸς τὴν Φανήν.

— Τὴν εἶδες ἐκεῖ τὴν συχαμένην;

* * *

ΠΕΡΙ ΓΑΜΟΥ

Οἱ νέοι οἱ σπεύδοντες νὰ νυμφευθῶσιν, ὁμοιάζουσι μὲ ἰχθὺς παίζοντας πρὸ τῶν δικτύων καὶ ὠθούντας ἀλλήλους, ὅπως προηγηθῶσι νὰ εἰσελθῶσιν, ἐνῶ ἀπεναντίας οἱ ἐντὸς αὐτῶν ζητῶσι μέσα, ὅπως ἐξέλθωσι.

Ὁ ἄγαμος διὰ νὰ απαλλαχθῇ ἀπὸ τῆς μοναξίας ζητεῖ συμβίαν, ὁ δὲ ἔγγαμος ζητεῖ συναναστροφάς, ἵνα διασκεδάσῃ καὶ ἀποφεύγῃ τὸν μετὰ τῆς γυναικὸς μονοτονον βίον.

Ὁ προξενεῦων γάμον θυσιάζει συνήθως ἓνα ἐκ τῶν φίλων καὶ ἓνα ἐκ τῶν γνωρίμων του.

Λέγουσιν, ὅτι ἡ εὐτυχιστέρα ἡμέρα τοῦ βίου εἶνε ἡ τοῦ γάμου· διότι παραβάλλουσι αὐτὴν πρὸς τὰς ἐπομένας.

Καὶ ἐὰν ἀκόμη ἦσθε βέβαιοι, ὅτι θὰ σὰς δώσῃ ὀλοκλήρον μεταλλεῖον χρυσοῦ, δὲν πρέπει νὰ ἀποφασίσῃτε νὰ νυμφευθῆτε γυναῖκα, τὴν ὅποιαν γνωρίζετε ὅτι δὲν σὰς ἀγαπᾷ.

Γάμος καὶ μετάνοια ἓν καὶ τὸ αὐτό. Οἱ γάμοι εἶνε γραμμένοι ἐς τὸν οὐρανόν.

Ὁ νυμφευόμενος πράττει καλῶς, ἀλλ' ὁ μὴ νυμφευόμενος πράττει καλλίτερα, λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος.

ΜΙΑ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΓΑΜΟΥ

Ἐπὶ ὀκτακοσίων ἐβδομήκοντα δύο χιλιάδων καὶ πεντακοσίων ἐξήκοντα τεσσάρων γάμων σοροὶ γεωγράφοι τῆς πραγματικῆς σχολῆς ὑπολογίζουσι:

1360 γυναῖκες, αἰτίνες ἐγκατέλιπον τοὺς νομίμους αὐτῶν ἄνδρας, ἵνα παραδοθῶσιν εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν συζύγων τῆς καρδίας αὐτῶν, κοινῶς ἑραστῶν.

2361 ἄνδρας ἀπελθόντας, ἵνα μὴ πλέον συμβιώσωσι μετὰ τῶν προσφίλων αὐτοῖς συζύγων.

4120 συνετὰ (φρόνιμα) ζεύγη, οἰκειοθελῶς ἀποχωρισθέντα.

151025 καρτερικὰ ζεύγη ζῶντα ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην ἐν ἐμπολέμῳ καταστάσει (σὲ γρίνιας).

16230 διπλωματικὰ ζεύγη, ἀμοιβαίως ἀπεθανόμενα, ἀλλ' ὑπὸ εὐγενῆ συμπεριφορᾶν καλύπτοντα τὸ μῆκος αὐτῶν.

510132 φιλοσοφικὰ ζεύγη, βιοῦντα ἐν διακεκριμένῃ ἀδιαφορίᾳ (ὁ καθένας κατὰ τὸ δίκτυον κεφάλι).

1102 ἐπιζήλια ζεύγη, εὐτυχῆ ὑπὸ τοῦ κόσμου θεωρούμενα, πραγματικῶς ὁμως ἐστερημένα τῆς οἰκιακῆς ἐκείνης εὐδαιμονίας, ἣν ἀποδίδουσιν αὐτοῖς.

135 ἀξιοσημείωτα ζεύγη, εὐτυχῆ σχετικῶς πρὸς τὸν μέγαν ἀριθμὸν τῶν δυστυχῶν

9 μυθώδη ζεύγη ὄντως ὀλβια. 872664 τὸ ὅλον.

Ἡ Ἀγγελικουῖλα δὲν ἐπῆγε πλέον ἄλλην φορᾶν εἰς τὸν ποταμόν· οὔτε εἶδεν αὐτὴν πλέον ὁ νέος. Μόνον ὅταν μετὰ δύο μῆνας ἐπεβιβάζετο ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου διὰ νὰ ἐπανέλθῃ, εἶδε εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ πλησίον λοφίσκου τὴν Ἀγγελικουῖλαν ἀποχαιρετῶσαν αὐτὸν διὰ τοῦ μανδυλίου τῆς.

Ἐπανῆλθεν εἰς Ἀθήνας καὶ ἔλαβε τὸ δίπλωμά του· ἀλλ' ἐντὸς τῆς τύρβης τῆς πρωτευούσης θὰ ἐνθυμῆται ἄρᾳ γε τὴν Ἀγγελικουῖλαν;

Πειραιεύς.

Δημοῦ. Η. Μανοῦθος.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ—ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑ

Ζυγός — Ὁ ἄσπερισμὸς οὗτος γενόμενος ἐκ τῆς Ζυγοῦ τῆς Θέμιδος εἶνε ὁ τῶν δικῶν καὶ διενέσεων παραγωγός. — Οἱ ἄνδρες, ὅσοι γεννῶνται ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς Ζυγοῦ, εἶνε φιλόνοιχοι, στρυφνοὶ, ἀλλὰ καὶ ἐπιρροεῖς εἰς ἡδονάς. Ἐπιτυχάνουσιν εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ εἰς ἐπιχειρήσεις. Εὐάρεστοι τὴν μορφήν, εὐγενεῖς τοὺς τρόπους, εὐγλωττοὶ καὶ εὐάρεστοι εἰς τὴν καθ' ἰδίαν συνομιλίαν, ἱποκαύουσιν ἀγαθῆς ὑπολήψεως ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἐν ᾗ ζῶσι. Καὶ ὁμοίως ἐκ φιλοκερδείας δυνατόν ἐνόστε νὰ παραβῶσι τὰς ὑποσχέσεις των. Μεγάλαι κληρονομίαι ἐπιφυλάσσονται εἰς αὐτούς. Ἡ ἐμφυτος φρόνησις πολλὰκις θὰ σώσῃ αὐτοὺς ἐξ ἐπικειμένου κινδύνου. Θὰ νυμφευθῶσι πλέον ἢ ἄπαξ, ἀλλὰ ἢ ἀποκτήσωσιν ὀλίγα τέκνα καὶ ταῦτα ὄχι ἐξαιρέτα. — Αἱ γυναικὲς εἶνε ἀξιόραστοι, εὐθυμαὶ, χαριτωμένοι καὶ ὅλα εὐτυχεῖς ὅταν δύναται. Αρῆσκονται ἰδιαίτερως εἰς τὰ ἄνηθ. Περιτοχιζόμενοι πάντοτε ἀπὸ λατρευτάς, οἵτινες τυχῶς ἀποθαρρυνόμενοι καταλείπουσι τὴν θέσιν των εἰς νέους. Πιθανώτατα θὰ ὑπανδρευθῶσιν εἰς ἡλικίαν δεκάεπτα μέχρσι εἰκοσιτριῶν ἐτῶν, καὶ ἔχουσιν ὅλας τὰς πιθανότητας νὰ ἐορτάσωσι τοὺς χρυσοῦς των γάμους.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Εἶνε πολὺ ὑγιεινὸν νὰ κοιμᾶσθε τὴν νύκτα μὲ ἀνοικτὰ παράθυρα. Ἄρκεϊ ἡ κλίνη νὰ μὴ εἶνε εἰς μέρος προσβαλλόμενον ἀπὸ τὸν ἀέρα καὶ νὰ σκεπάζεσθε ἐπαρκῶς. Μόνον ὅταν βρέχῃ κλείετε τὰ παράθυρα, διότι ἡ ὑγρασία βλάπτει. Καὶ ἐὰν διστάζετε ν' ἀνοίξετε τὰ παράθυρα, τοῦλάχιστον ἀφίνετε μίαν θύραν τοῦ κοιτῶνος ἀνοικτήν, καὶ μὴ ἀναπέεετε κατάκλιστοι ἐπὶ 9—10 ὥρας ὄχι ἀέρα πλέον, ἀλλὰ τὴν ἰδίαν σας ἀναπνοὴν συμπυκνωμένην.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Κηλίδες μελάνης ἐπὶ τῶν χειρῶν ἢ ἐκ χονδρῶν ὑφασμάτων ἐξαλείφονται ἀμέσως δι' ἐλαφροῦς διαλύσεως ὀξάλικοῦ ὀξέος ἐντὸς ὕδατος. Ἄλλὰ τῶν χρωματιστῶν ὑφασμάτων ἐξαλείφει τὰ χρώματα, τὰ δὲ λεπτὰ ὑφάσματα καίει ὀλοσχερῶς.

ΜΗΝΟΛΟΓΙΟΝ

Ἄν ἴσως βρέξῃ ὁ τρυγητής, χαρὰ στὸ τυροκόμο.

Τὸν τρυγητὴν σιτὰρι σπείρησ καὶ ὅσο θέλεις σῦρει.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΟΦΙΑ

Γυναϊκὸς ἐσθλῆς ἐστὶ σῶζειν οἰκίαν.

Μένανρδος.

ΓΝΩΜΑΙ

— Μία ἡμέρα ἀξίζει ἴσα μὲ τρεῖς δι' ἐκεῖνον ὅστις κάμνει κάθε πρᾶγμα εἰς τὸν καιρὸν του.

— Κάμνε γρήγορα ὅ,τι δὲν εἶνε κατεπείγον διὰ νὰ ἤμπορῆς νὰ κάμνης βραδέως καὶ καλῶς ὅ,τι ἐπέγει.

— Εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸν φίλεργον δὲν λείπουν ποτὲ τὰ ἀπιτοῦμενα. Ἡ πείνα παρατηρεῖ ἀπὸ τὴν θύραν του, ἀλλὰ δὲν τολμᾷ νὰ ἔμβῃ μέσα.

Εἰς ὅλα τὰ πράγματα εἰμπορεῖ νὰ ἐπέλθῃ κόρος· εἰς τὴν ἐργασίαν ποτέ.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Μεταξὺ δύο στενωῶν φίλων

— Πῶς! ἀρνεῖται δέκα φράγκα ἕξ ἐμένα ποῦ εἶμαι ἄλλος αὐτός σου;

— Μὰ ἴσα-ἴσα, ἐπειδὴ γνωρίζω καλὰ τὸν ἑαυτό μου καὶ εἶμαι βέβαιος πῶς δὲν θὰ μοῦ τὰ ἐπιστρέψῃ.

Ἐρασιτέχνης ζωγράφος πρὸς φίλον του.

— Εἰς τὸ σπίτι ποῦ κτιζῶ θὰ βίλω πρῶτα ν' ἀσπρίσουν τὴ σάλα καὶ ἔπειτα θὰ τὴν ζωγραφίσω.

— Καλλίτερα νὰ τὴν ζωγραφίσῃς πρῶτα καὶ ἔπειτα νὰ βάλῃς νὰ τὴν ἀσπρίσουν.

Ἐλεγεν ἐκεῖνη πρὸς ἐκεῖνον.

— Εἶμαι περίεργη νὰ μάθω

— Τί, ἀγάπη μου;

— Νὰ μάθω... ἂν εἴμεθα ἐντελῶς ἄγνωστοι θὰ μ' ἀγαποῦσε ἀραγε ὅσο μ' ἀγαπᾷς τώρα;

Ὁ λόγος δι' ἓνα χαρτοπαίκτην.

— Κύτταξέ τον πῶς ἀδυνάτισε... σὰν Αἰγυπτιακὴ μούμια ἔχει γείνει.

— Πολὺ φυσικὰ ἔγεινε μούμια, ἀφοῦ παίζει Φαραῶ αἰωνίως.

ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟΣ

— Ὁ μὴδέποτε πειραθὴς τὸ ἀσύνηθες καὶ ἐξαιρούμενον τοῦ κύκλου τῶν τετριμμένων οὐδὲν ποτε θὰ κατορθώσῃ ἔργον εὐμοιροῦν σπουδαιότητος.

— Πρέπει νὰ νικῶμεν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νὰ πομπεύωμεν θρίαμβον.

— Ἡ Τύχη εἶναι αὐτὴ ἢ Ἄνάγκη κεκαλυμμένη διὰ πέπλου.

— Συχνότατα ἀπαιτοῦμεν παρὰ τῶν ἄλλων πλεονεκτήματα, ὅπως ἐξασφαλίσωμεν πᾶσαν ἄνεσιν εἰς τὰ ἡμέτερα ἐλαττώματα.

— Ἐπιμονὴ ἀκράδαντος καὶ εὐγενὴς αὐταπαρνησία εἰσὶν οἱ δύο ἀκρότατοι πόλοι τῆς ἀνθρωπίνης ἰσχύος.

— Συνήθως μόνον ὅταν στερηθῶμεν πάσης ἐλπίδος διδασκόμεθα νὰ ἐλπίζωμεν.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἡ νῆσος Σαοὺλ πρὸς ἀνατολὰς τῆς νέας Σκωτίας καὶ παρὰ τὰς ἀκτὰς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, μετ' οὐ πολὺ χρόνον θὰ ἐναπομείνῃ μόνον ὡς ἀνάμνησις εἰς τοὺς ναυτιλλομένους, οἵτινες δεηλιῶσι νὰ παραπλεύσωσιν αὐτὴν ὡς ἐπικίνδυνον μέρος. Πρὸ τινῶν ἐτῶν ἡ νῆσος εἶχε μῆκος 64 χιλιομέτρων, νῦν δὲ ἔχει μόνον κατὰ τὸ ἥμισυ. Ἀπὸ τοῦ 1880 ὑπῆρχον ἐν αὐτῇ τρεῖς φάροι, τῶν ὁποίων οἱ δύο κατεποντήθησαν ἐν τῷ ὠκεανῷ, ὁ δὲ τρίτος ὑψόμενος ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ πύργου ἔκλινε πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ μετ' οὐ πολὺ ἴσως καὶ οὗτος καταβυθισθῆ. Αἰτία τῆς βυθισθείσης ἐξαφανίσεως ταύτης τῆς νήσου εἶνε ἡ κατάπτωσις τοῦ ἐδάφους. Ἡ νῆσος βυθισσομένη ἐντελῶς θὰ καταστῆ ἐπικινδυνωτέρα εἰς τοὺς ναυτικούς.

Πόλις οἰκισθεῖσα ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν. Ἡ πόλις Πέρρη Σίτη ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτεῖαις τῆς Ἀμερικῆς ὑφίσταται ἀπὸ ὀλίγων ἐτῶν καὶ ἀριθμεῖ 15 χιλιάδας κατοίκων. Ἡ πρώτη μεγάλη οἰκία ἢ οἰκοδομηθεῖσα ἐν αὐτῇ, εἶνε τὸ κτίριον τῆς ἐφημερίδος «Πέρρα Δάιλη νιούς». ἥτις ἤρξατο ἐκδομένη ἐκ 10 χιλιάδων ἀντιτύπων. Παρευθὺς ἀνηγέρθη τὸ διὰ τὴν Τράπεζαν προορισθὲν κτίριον, εἶτα κατεσκευάσθησαν τὰ καπηλεῖα, τὰ ἐργαστήρια, οἰκίαι διὰ τοὺς ἰατροὺς καὶ τοὺς δικηγόρους καὶ ἐν μέγα ξενοδοχεῖον. Τὴν τρίτην ἡμέραν ἦνοιξε καὶ ἤρξατο νὰ ἐργάζεται τὸ ταχυδρομικὸν γραφεῖον.

Ἀξιοπεριεργα ἐν Ἡμερολογίῳ. Τὸ ἐν Ἰσπανίᾳ ἐκδοθὲν γαλλικὸν ἡμερολόγιον τοῦ ἔτους ἔτους 1895 περιέχει μεταξὺ πολλῶν ἄλλων καὶ τὰ ἀκόλουθα, ἅτινα ὡς ὑποδεικνύοντα τὴν μεγάλην ὑπομονὴν καθολικοῦ τινος μοναχοῦ, παραθέτομεν ὧδε. Οὐδεὶς αἰὼν ἀρχεται ἐκ τετάρτης, παρασκευῆς ἢ σαββάτου. Ὁ μὴν Ὀκτώβριος ἀρχίζει πάντοτε κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος καθ' ἣν καὶ ὁ Ἰανουάριος· ὁ Ἀπρίλιος καθ' ἣν ἡμέραν καὶ ὁ Ἰούλιος· ὁ Δεκέμβριος καθ' ἣν ἡμέραν καὶ ὁ Σεπτέμβριος. Ὁ Φεβρουάριος, Μάρτιος καὶ Νοέμβριος ἀρχίζουσι τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος. Οἱ μῆνες Ἰούνιος καὶ Αὐγούστος ἀρχίζουσι κατὰ διαφόρους ἡμέρας. Τὰ ρηθέντα δὲν ἐφαρμόζονται ἐπὶ τῶν βισέκτων ἐτῶν. Τὸ μὴ βίσεκτον ἔτος λήγει τὴν αὐτὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἤρξατο. Ἐπὶ τέλους τὰ ἔτη ἐπαναλαμβάνονται καὶ ἔχουσι τὸ αὐτὸ ἡμερολόγιον καθ' ἕκαστον 28ον ἔτος. Ὅστις δὲν ἔχει ἄλλην ἐργασίαν ἢ ἐξακριβώσῃ τὰ ὑπὸ τοῦ γαλλικοῦ περιοδικοῦ ἀναφερόμενα.

Σπουδαῖον τυπογρ. παρόραμα

Εἰς προηγούμενον φύλλον ἐγράφη περὶ τῆς αὐτοκρατείας Φρειδερίκου ὅτι ὡς κόρη ἦτο πάγκαλος, ἀντὶ νὰ γραφῆ πάγκαλος.